SHANNON ANDERSON

Destinul lui Kathleen

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS

Romance

CAPITOLUL 1

Kathleen McKenna scotocea din ce în ce mai desperată în poşeta ei de seară împodobită cu mărgele. Îşi rezemă fruntea de uşa apartamentului, tânjind zadarnic după chei. Acea poşetă total inutilă nu scosese la iveală decât portofelul, rujul şi un pachet de batiste din hârtie, pe când cheile pesemne că rămăseseră în buzunarul unei jachete sau pe masa din bucătărie. Sheba mieuna jalnic înăuntru, ca şi cum nu mai mâncase de săptămâni, iar Edgar, partenerul ei din seara aceea, îşi zornăia nerăbdător cheile maşinii.

— Asta înseamnă că nu mă inviţi la tine să bem ceva?

Kathleen se abţinu să-i dea replica dură pe care ar fi meritat-o. Se-ntreba ce-o făcuse să accepte să iasă cu acel individ arogant şi enervant. E adevărat, i se păruse politicos şi fermecător la petrecerea lui Dovey cu o săptămână înainte, dar în seara aceasta, după ce tipul băuse o sticlă cu vin, o făcuse să-şi schimbe total impresia.

— Edgar, ţi-am spus că vreau să fiu singură. În plus, se pare c-am băut deja destul.

— În aceste condiţii, ar trebui să fii recunoscătoare că te-am condus până acasă. Cred că nu avem decât o singură soluţie, continuă el cu un zâmbet versat. Să mergem la mine.

— Mă-ndoiesc, Edgar.

Între timp, încerca din răsputeri să găsească o modalitate de a intra în apartament. Familia care locuia la parter era în vacanţă, iar doamna Eisley, proprietăreasa care avea un rând de chei de rezervă, era o octogenară care se culca de obicei la ora opt seara şi care oricum n-ar fi auzit soneria dacă n-avea aparatul auditiv.

— Edgar, pot folosi telefonul tău mobil? întrebă ea evitând ca el s-o prindă de umăr.

— Renunţă şi vino cu mine. Poţi să-l suni pe proprietar mâine.

— Trebuie să-i dau pisicii să mănânce. Telefonul, Edgar, te rog.

Împotriva voinţei, acesta scoase telefonul şi i-l dădu.

— Pisica n-o să moară de foame o noapte... Mă-ntreb pe cine suni la ora

asta.

— Prietena mea Ellen are cheile de la apartamentul meu. Cred că e încă la lucru, la cafeneaua New Penny.

— Am închis; nu mai puteţi comanda, răspunse în sfârşit Ellen, la al cincilea apel.

— Ellen, sunt eu. Kathleen. Am rămas pe dinafară.

— Vai de mine! Presupun că şi cheile tale de-acasă sunt încuiate înăuntru, nu-i aşa?

— Exact, răspunse ea, încercând în acelaşi timp să evite sărutul cu iz de usturoi pe care Edgar voia să i-l plaseze pe gât. Edgar, lasă-mă, te rog.

— Kathleen, ai necazuri? Vrei să chem pe cineva? Poate poliţia?

— Nu-ţi face griji, mă descurc.

— Durează aproximativ cincisprezece minute ca să închid, douăzeci şi cinci să ajung acasă şi să iau cheile şi încă un sfert de oră ca să vin cu ele la tine. Este îngrozitor de mult dacă individul acela îţi face probleme.

— Bine, voi chema un lăcătuş. Vrei, te rog, să te uiţi în Pagini Aurii şi să-mi găseşti unul?

— Aşteaptă o secundă.

Telefonul păru că se-ntrerupe, timp în care Kathleen trebui de mai multe ori să-i îndepărteze cu forţa mâna lui Edgar din decolteul ei.

— La naiba, Edgar, nu-nţelegi că nu mă interesează aşa ceva?

— Mai eşti la telefon? E totul în regulă?

— Rezist! Spune, Ellen, notez.

Luă stiloul scump din aur pe care Edgar i-l întinse şi notă pe dosul palmei numărul pe care Ellen i-l dicta.

— În anunţ scrie că e specializat pentru situaţii de genul acesta, când se rămâne pe-afară. Sună-mă imediat ce reuşeşti să intri. Dacă încă n-am ajuns acasă, lasă un mesaj. Dacă nu găsesc mesaj, chem poliţia.

— Linişteste-te! Promit să te anunţ.

Kathleen sună în grabă la numărul notat pe mână.

— Abram – „Lock & Safe”, lăcătuserie.

— Bună seara. În anunţul dumneavoastră scrie că rezolvaţi şi situaţii în care se rămâne încuiat afară din casă.

— Aşa este.

Timbrul vocii lui îi dădu o ciudată stare de neliniște.

— Adresa este strada Etruria numărul 53.

— Mă aflu chiar în apropiere. Vin în aproximativ cinci minute.

— Mulţumesc, răsuflă Kathleen uşurată, dându-i telefonul lui Edgar. Mulţumesc şi ţie, Edgar. Lăcătuşul trebuie să sosească imediat. Nu mai e nevoie să aştepţi; sunt sigură, de altfel, că abia aştepţi să ajungi şi tu acasă.

— Lasă gluma, Kathleen. N-avem nevoie de acest joc al inaccesibilităţii, doar suntem adulţi.

— Nu glumesc, ridică ea tonul, de data aceasta alarmată, gândindu-se, în timp ce încerca să iasă din raza respiraţiei lui cu iz puternic de vin şi usturoi, că poate se supraestimase crezând că va putea ţine situaţia sub control. Mă forţezi să fiu nepoliticoasă cu tine. Du-te acasă!

În aceeaşi clipă, o prinse cu forţa şi-o ţintui de uşa de la intrare.

— Dă-mi drumul! ţipă ea, furioasă din cauza neputinţei de-a se elibera din strânsoarea trupului lui masiv.

— Deranjez? se auzi o voce gravă.

— Cine dracu’ eşti? întrebă Edgar, întorcându-şi faţa congestionată.

Kathleen profită de acel moment pentru a-l împinge cu putere, aproape dezechilibrându-l, apoi coborî în fugă jumătate din trepte înainte de a-l privi pe necunoscut. Când în sfârşit se uită la el, simţi nevoia să se sprijine de balustradă.

Era un bărbat înalt, cu păr blond cenuşiu tuns scurt şi ochi verzi ca de pisică. Trăsăturile feţei erau dure şi ascuţite, cu o umbră aurie de barbă nerasă de câteva zile. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să tremure.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el cu răceală, observând c-o pusese în încurcătură

— Nu... în afara faptului că nu pot intra în casă. În rest, totul este în regulă.

— Sunt aici ca să vă ajut.

Străinul purta o jachetă din piele neagră. Simţind mirosul de piele, Kathleen îşi aminti ce excitaţie puternică îi producea acesta şi simpla

conştientizare a acestui fapt îi paralizează acea parte a creierului care ar fi trebuit să-i comande în mod normal exprimarea câtorva cuvinte de mulţumire. Nu se putea gândi decât la cât de bine arăta individul îmbrăcat astfel. În acelaşi timp, se scutură plină de repulsie pentru a îndepărta mâna lui Edgar de pe umărul ei. Apoi.

celălalt bărbat întinse mâna spre ea, apucând-o cu o strângere caldă şi fermă şi dându-i o senzaţie de ameţeală.

— Mă bucur că sunteţi aici.

— Îmi imaginez, răspunse străinul aruncând o privire spre Edgar.

— Dac-ai venit să faci o treabă, atunci începi mai repede, ordonă Edgar.

— Edgar, pe el l-am chemat, nu pe tine. Poţi să pleci. Noapte bună.

— Şi să te las singură cu el?

Întrebând-o, o prinse iar de braţ.

— Ia-ţi mâinile de pe ea.

— Cine te crezi să-mi vorbeşti aşa?

— Edgar, du-te acasă.

— Ca să rămâi singură? Cu el?

— Doar eu l-am chemat, ca să mă ajute să intru.

— Da, dar poate fi un ucigaş; chiar are figură.

— Ai auzit ce-a spus doamna. Dispari.

Deodată, lăcătuşul deveni o prezenţă ameninţătoare, iradiind o forţă nebănuită. Edgar îl privi lung, cu faţa congestionată la baza căreia îi pulsa nervos o venă, apoi coborî scările cu pas apăsat, trecând pe lângă ei. De jos, se mai întoarse totuşi o dată, străfulgerând-o pe Kathleen cu o privire plină de mânie.

— Asta te excită? Necunoscuţi de pe stradă? Credeam că ai mai mult gust, mai mult discernământ, că eşti mai rasată.

— Pleacă, Edgar.

— E o chestiune de onoare să-i trag un pumn pentru felul în care vorbeşte unei doamne în prezenţa mea. E suficient să-mi spui un singur cuvânt.

— Nu ştiu dacă glumesti sau nu, dar nu mi se pare deloc amuzant. Dacă vreau ca un bărbat să primească un pumn, i-l trag eu însămi. În plus, am

avut deja destule neplăceri pentru o seară.

— Da?

Kathleen simţi un fior de groază. Se-ntoarse şi-l privi cu ochii larg deschişi. Doamna Eisley era foarte surdă; în întunericul aproape de nepătruns al nopţii, mirosul de piele emanat de jacheta lui se insinua ameţitor.

— Fii liniştită, sunt un gentleman desăvârsit. Nu voi face nimic din ceea ce nu vrei.

Zâmbetul lui îi transfigură pur şi simplu chipul, îndulcindu-i expresia cu o gropiţă pronunţată.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun ca voi face orice doreşti; de exemplu, să deschid uşa de la apartament. În definitiv, de asta m-ai chemat.

Kathleen roşi penibil. Ce se-ntâmpla cu ea? Doar nu putea fi atrasă de un astfel de individ, doar pentru că purta o jachetă din piele. Nu intra în planul ei şi nu se încadra în listă.

— Apartamentul meu este la etajul al treilea.

Porni imediat să urce scările, lucru pe care-l regretă aproape instantaneu ştiindu-l în spatele ei, liber să-i examineze rochia îndrăzneaţă şi dunga ciorapilor. Se opri în faţa uşii ei şi-ncepu automat să caute cheile, până când îşi aminti, stânjenită, de ce se afla acolo.

— Relaxează-te, spuse el blând, îngenunchind în faţa uşii şi-ncepând să lucreze.

După doar câteva secunde, deschise uşa. Kathleen intră şi aprinse lumina, sperând că poate astfel vraja se va destrăma.

— Intră. Sper că accepţi cecuri; nu prevăzusem această cheltuială.

— Da, e-n regulă.

Kathleen se opri să privească umită cum Sheba se freca sinuos de picioarele străinului, mirosindu-i conştiincios cizmele din piele neagră. Sheba era o pisică extrem de snoabă: nu se atingea niciodată de vreo persoană necunoscută şi lăsa urme adânci de gheare pe mâinile oricui ar fi făcut imprudenţa de-a încerca s-o ia în braţe.

— Să nu te deranjeze.

— Îmi plac pisicile.

— Adevărat?

Ultimii ei doi prieteni erau alergici la pisici în general şi cu atât mai mult la Sheba, acel ghem pufos care împrăştia păr peste tot.

— Sigur. Întotdeauna m-am înţeles bine cu pisicile.

Sheba confirma torcând tare, ca răspuns la mângâierile mâinilor lui mari şi aspre.

— Trebuie să-ţi plătesc. Te rog să-mi spui care e onorariul şi dacă accepţi cecuri.

— M-ai mai întrebat.

— Şi-ai răspuns?

— Da, am spus că accept cecuri.

— Şi onorariul?

— Pe cec este scris şi numărul tău de telefon?

— Nu, dar. La ce îţi trebuie?

— Ca să te invit în oraş.

Îşi plimbă privirea încet de-a lungul corpului ei, zăbovind asupra buzelor. Un fior o străbătu, făcând-o să se crispeze.

— Credeam că discutăm o afacere.

— Asta şi facem, dar s-a întâmplat să te invit în oraş chiar în mijlocul discuţiei.

— Să ne limităm la afaceri. Cât îţi datorez?

— Păi... depinde de client.

— Cum adică?

— Uite, dacă m-ar fi chemat individul acela. Cum îl cheamă?

— Cine?

— Prietenul tău. Ticălosul cu Jaguar roşu.

— Ah, la el te referi. Edgar Thornton Hamilton al treilea.

— Da. Dacă era vorba despre Edgar, aş fi umflat preţul cât m-ar fi lăsat conştiinţa şi i-aş fi cerut banii înainte de a deschide uşa.

— De ce?

— Pentru că-şi putea permite. Şi mirosea ca un butoi. Şi nu mi-a plăcut să-l văd atingându-te. De fapt, nici nu i-aş fi deschis uşa. Te-aş fi luat, te-

aş fi urcat în camioneta mea şi te-aş fi dus în bârlogul meu.

— Încetează! reuşi ea să spună, cu răsuflarea tăiată. Ceea ce spui este total deplasat.

— Nu mă lua în seamă. Încerc să trag de timp.

— Cu neruşinare. Cât îţi datorez?

De data aceasta luă carnetul de cecuri şi-l deschise, pregătindu-se să scrie.

— Dar, imediat ce-mi vei completa cecul, va trebui să merg acasă, spuse el cu voce blândă, continuând s-o mângâie pe Sheba.

— Ce-ţi pasă cum s-a purtat Edgar? Nu mă cunoşti.

— Nu ştiu de ce m-a deranjat atât de mult.

— Domnule Abram, să nu mai pierdem timpul; spune-mi cât îţi datorez.

Inima îi bătea cu putere şi faţa îi ardea. Era furioasă pe modul prostesc în care fiecare fibră a corpului ei reacţiona faţă de acest individ total nepotrivit pentru ea; individ nepotrivit, dintr-o categorie nepotrivită, cu o jachetă nepotrivită.

— Spune-mi Reid. Îmi dai numărul de telefon?

— Nu-nţeleg de ce insisti atât.

— Poate ajungem la o înţelegere.

— Ce insinuezi?

De data aceasta, vocea îi tremura de indignare.

— Nimic insultător.

— Sper. Domnule Abram, îţi apreciez interesul măgulitor, dar prefer să nu fiu constrânsă de un străin. Această situaţie mă irită. Te rog să-mi spui onorariul. E deja foarte târziu.

— Fără număr de telefon?

— Fără.

— N-am vrut să te jignesc.

— Spune o dată, domnule Abram.

— O sută douăzeci.

Kathleen rămase o clipă cu gura căscată într-o expresie de uimire mută, apoi trânti stiloul şi începu să vocifereze, indignată.

— Asta e tâlhărie la drumul mare!

— Cel puţin, nu ţi-am cerut plata înainte.

— Nici n-ai fi putut! Carnetul de cecuri era încuiat înăuntru.

— Sunt un tip practic.

— O sută douăzeci este enorm.

— Îţi propun o afacere. Încuietoarea de la uşă e foarte precară. Angajează-mă s-o înlocuiesc cu una mai bună. Piesele, manopera, plus serviciul din seara asta, pentru două sute. E o afacere grozavă.

— Oportunist ticălos!

— Bine, o sută optzeci – piesele şi manopera. Jur că n-ai să regreţi.

— La dracu’ cu tine!

— Nu te înfuria. Uite, renunţ la taxa de deplasare.

— Cred c-o faci dinadins ca să mă enervezi.

— Poate.

Blana de un alb sclipitor a pisicii contrasta puternic cu jacheta lui ponosită din piele. Imaginea lui Reid Abram mângâind-o languros pe Sheba îi devasta deopotrivă simţurile şi raţiunea. La limita suportabilului, Kathleen se grăbi să completeze carnetul de cecuri.

— Conversaţia aceasta durează deja de prea mult timp. Pe cine să trec ca destinatar?

— Abram – „Lock & Safe” – lăcătuserie.

— Mâine mă voi interesa de tariful practicat în mod normal pentru un astfel de serviciu.

— Chiar te rog.

— Şi dacă voi constata c-ai încărcat în mod exagerat nota de plată, voi reclama.

— Perfect, veni încuviinţarea din partea lui, cu un timbru catifelat şi inflexiuni provocatoare ale vocii. După aceea, sună-mă la orice oră din zi sau din noapte, să-mi spui ce ticălos sunt.

— Ia-ţi afurisitul ăsta de cec şi ia-ţi mâinile de pe pisica mea.

— Bine, dar îi place atât de mult.

— Nu vreau să mai aud nimic. Ce noapte! Întâi Edgar, apoi tu.

— În niciun caz nu sunt ca Edgar.

— Afară!

Kathleen deschise uşa şi Reid Abram ieşi păşind agale, îndesând cecul în buzunar.

Tare mult o tenta să-l împingă pe scări în jos, doar ca să-l vadă rostogolindu-se, sau să verifice dacă e chiar atât de solid precum părea.

— Mă placi mai mult decât pe Edgar, recunoaşte.

— Nu recunosc nimic.

— Ştii, e adevărat ce-am spus despre sistemul tău de încuietori.

— Cât m-ar costa să montez o închizătoare pe care să n-o poţi deschide?

— Draga mea, te-ar costa pur şi simplu o avere. Vocea blândă, catifelată cu care îi răspunse şi zâmbetul seducător care-i lumina faţa o făcură pe Kathleen să simtă un gol în stomac.

Închise repede uşa în urma lui şi rămase acolo, cu răsuflarea tăiată, atentă să-i audă paşii. Nu auzi nimic. Se uită prin vizor: dispăruse. Era ciudată dezamăgirea ce o cuprinse. Sub impulsul momentului, deschise puţin uşa să privească. Nimic. O deschise mai mult. Da, era acolo, la jumătatea scărilor. „Închide repede uşa”, insista cu desperare eul ei raţional. „Doar nu vrei să te surprindă uitându-te după el”. Va crede că te interesează şi că doar te prefaci încercând să pari inaccesibilă. De fapt, nu te interesează; chiar deloc. Închide uşa”.

Dispăru pentru o clipă în întunericul aleii. Apoi, reapăru, se opri, se întoarse, îi zâmbi, se urcă în maşină şi, înainte de a pleca, îi mai făcu odată cu mâna.

Kathleen rămase îngrozită; tocmai făcuse una din cele mai mari prostii din viaţa ei de femeie adultă. Apoi, îşi dădu seama că suna telefonul, aşa că se repezi să răspundă, lăsând orice alt gând deoparte.

— Kathleen, eşti acasă? se auzi vocea plină de îngrijorare a lui Ellen.

— Sunt aici, linişteste-te. Totul este în regulă.

— Ai scăpat de prietenul acela?

— Cu puţin ajutor, da.

— Ce fel de ajutor?

— Ah, nu mare lucru. Venise lăcătusul şi Edgar se comporta ca un măgar, dar am scăpat de el. Lăcătusul şi cu mine l-am convins să plece.

Asta e tot.

— Mi se pare ceva ciudat în vocea ta.

— Nu ştiu... Mi-a cerut o sumă foarte mare. Pe de altă parte, m-a invitat în oraş.

— Ţi-a încărcat nota de plată, apoi te-a invitat în oraş?

— Nu, invers. De fapt, mi-a cerut numărul de telefon, eu n-am vrut să i-l dau şi apoi a încărcat nota de plată.

— Te-a taxat pentru că l-ai refuzat?

— Cum naiba să ştiu, Ellen?

— Calmează-te. Atâta doar că pari mai degrabă tulburată decât supărată şi nu-mi amintesc să te fi tulburat vreun individ de mult timp. De fapt, de când ai întocmit lista aceea.

Kathleen oftă, închizând ochii.

— Ellen, să nu mai discutăm despre asta.

— Spune-mi un singur lucru. Era un tip atrăgător?

Kathleen tăcu.

— Înţeleg, era atrăgător.

— Nu are nicio importanţă. Este total nepotrivit. Este exact opusul lui.

— Este uimitor că reuşeşti să ai atât de multe întâlniri, când lista aceea este atât de exclusivistă.

— Ellen, să nu mai discutăm despre acest subiect acum.

— Dar marţi, la prânz? Sunt liberă.

— Perfect. Mulţumesc pentru toată grija pe care mi-o porţi.

— Ştii că îţi sunt mereu alături. Noapte bună.

Kathleen se aşează pe canapea, oftând. Sheba sări imediat în braţele ei, acoperindu-i rochia de seară, marca Diego Della Valle, cu păr. Mângâind-o, îşi aminti de mâinile lui Reid. Cu trei ani în urmă, i-ar fi dat imediat numărul de telefon, ba chiar nu s-ar fi mişcat de-acasă până n-ar fi sunat-o.

În niciun caz acum n-ar mai proceda aşa. Hotărâse să fie practică, indiferent cât de greu i-ar fi. Slăbiciunea ei pentru tipi seducători care purtau jachete din piele neagră şi conduceau motociclete îi adusese suficiente necazuri. Indivizii de acest fel ajungeau întotdeauna să locuiască

la ea fără să plătească nimic, să-i golească frigiderul, să-i încarce nota de plată la telefon, să împrumute bani de la ea şi să nu-i mai restituie niciodată, să-i folosească maşina până o stricau. Se întâmplase de trei ori acelaşi lucru: mai întâi cu Jimmy, apoi cu Lenny şi în cele din urmă cu Max. Prin urmare, mai întâi cu Renaultul ei, apoi cu Wolkswagenul şi în cele din urmă cu Mazda. Agentul ei de asigurări începuse să facă remarce insultătoare la adresa gustului ei în privinţa bărbaţilor.

Îşi aminti, de asemenea, ziua în care, întorcându-se acasă, găsise unsprezece motociclişti îmbrăcaţi în costume din piele, veniţi direct dintr-o călătorie lungă, bând tequila în bucătăria ei – desigur, prietenii lui Greg. Îi reveni în memorie şi seara aceea îngrozitoare în care descoperise că Shep ascundea droguri în podul ei. Niciunul din iubiţii ei nu avusese vreo slujbă, vreo maşină decentă şi nici nu împărtăşise visurile ei de-a se înconjura de frumuseţe, eleganţă, cultură. Era ca o ironie a sorţii. Indivizii de care se îndrăgostise, urmându-şi instinctul, duceau în mod inevitabil la dezastru, inimi frânte, faliment.

Nu avea să mai lase ca astfel de lucruri să se întâmple. Se hotărâse să-şi schimbe modul de viaţă. Găsise o slujbă care-i plăcea foarte mult în cadrul administraţiei unui muzeu şi voia să se implice în artă, muzică, dans, teatru. Cât despre dragoste, trebuia să caute o anumită categorie de indivizi. Întocmise în cele din urmă o listă cu condiţiile pe care bărbaţii cu care avea să iasă trebuia să le îndeplinească: o anumită categorie de venit, o anumită marcă de maşină, preferabil Mercedes sau BMW, cel puţin două diplome universitare, buni cunoscători de politică, economie, filosofie, capabili să comenteze lucrările lui Milton, Michelangelo şi Monet; capabili să facă diferenţa între brânzeturile franţuzeşti şi cele italienesti. Şi mai presus de toate, bărbatul ideal trebuia să-i iubească pisica.

Nu era imposibil să-şi atingă ţelul. O mulţime de alte femei reuşiseră. În definitiv, era la fel de uşor să te îndrăgostesti de un bărbat bogat, ca de unul sărac. În trei ani de zile, întâlnise mulţi bărbaţi, dar niciunul nu corespundea standardelor ei. Era adevărat, înainte de a te întâlni cu Făt Frumos, trebuia să săruţi o mulţime de broaste. Numai că se plictisise să mai sărute broaste. Voia să-l sărute pe Reid Abram.

Nu. Reid Abram nu era pentru ea. N-avea nevoie de un individ îmbrăcat cu jachetă din piele şi încălţat cu cizme, care-i ceruse un preţ exagerat, care încercase să-i afle numărul de telefon ca un necioplit şi care-şi câştiga existenţa deservind apartamente noaptea. Nu, categoric, nu era pentru ea. Ideea aceasta o deranja, totuşi, extrem de mult.

CAPITOLUL 2

Inima lui Reid bătea nebuneşte. Nu-i venea să creadă că-i vorbise aşa acelei femei. Absolut „neprofesionist”.

Bine că fusese în apropiere când îi telefonase. Altfel, cine ştie ce i-ar fi făcut Edgar, şi-atunci ar fi fost nevoit să-l bată. Sigur că i-ar fi făcut plăcere, doar întotdeauna îl enervaseră indivizii cu Jaguar şi n-avea des ocazia să-i pună la punct. Pe de altă parte, o asemenea scenă ar fi impresionat-o negativ pe femeia pe care o dorea.

Femeia. Îşi dădu seama că nici măcar nu-i ştia numele. Scoase cecul din buzunar: Kathleen McKenna. Doar simplul fapt că-i rostise numele îl umpluse de dorinţă. Era cea mai frumoasă făptură pe care-o văzuse vreodată: păr lung, blond închis nuanţat cu şuviţe de o culoare mai deschisă, faţa în formă de inimă, ochi mari căprui cu gene lungi, tenul alb, palid, îmbujorat de efortul de a scăpa din îmbrăţişarea lui Edgar, aluniţa aceea sexy în colţul gurii, trupul plin cu unduiri molatice exact pe gustul lui şi atât de ademenitoare, încât aproape că Reid gemu de dorinţă, cu mâinile încleştate pe volan. Simţise o mare uşurare când ea îşi camuflase decolteul cu părul, pentru că altfel risca să nu-şi mai poată dezlipi privirea. Dar ce bărbat putea fi învinuit că nu rezista unui bust ca al ei. Pe undeva, îl înţelegea pe Edgar. Era totuşi ciudat cum gestul aceluia îi declanşase un acces de furie primitivă.

Reid nu era genul de „macho” şi avusese întotdeauna o atitudine filosofică faţă de femei, numai că reacţia lui faţă de Kathleen ignorase orice filosofie.

Nu-nţelegea ce căuta o femeie stilată cum era Kathleen, în compania unui individ ca Edgar. Apoi, îşi amintise de Jaguarul acestuia, de costumul lui italienesc, de descendenţa lui nobilă şi brusc se crispă, străbătut de un fior rece: toate acestea însemnau bani. Dacă asta voia ea de la un bărbat, era pierdut.

Nu conta că nu-i dăduse numărul de telefon, pentru că el oricum îl văzuse pe aparat şi-l memorase. Şi ştia bine c-o intrigase. Faptul că deschisese uşa să privească în urma lui era semn bun. Deodată, se

însenină.

Opri maşina pe aleea ce ducea la casa destul de dărăpănată în care locuia împreună cu bunicul şi fratele mai mic. Lumina se aprinse când urcă treptele şi-n prag apăru silueta unui bărbat înalt, adus de spate, fumându-şi cu un aer meditativ pipa.

— De ce nu dormi, bunicule?

— N-am nevoie de prea mult somn la vârsta mea, băiete. Mă gândeam.

— La ce te gândeai?

Ajuns în living, Reid îşi aruncă haina pe un fotoliu şi acceptă bucuros berea rece pe care bunicul lui o luă din bucătărie şi i-o oferi.

— La tine. Mă îngrijorezi.

Reid luă o înghiţitură de bere, se instală comod pe canapea şi închise ochii, aşteptând şi restul predicii pe care o ştia pe dinafară.

— Munceşti prea mult, băiete. Afurisitul acela de mobil care sună în fiecare minut, de fiecare dată când...

— Ar trebui să fii bucuros că afacerea merge.

— Afacerea! Nu despre afacere vorbesc, ci despre viaţa ta! Când lucrai cu Sam era foarte bine, aveai cel puţin un sprijin, dar de când ai rămas singur, munceşti ca un câine. Ai nevoie în continuare de un partener, sau să închiriezi un local permanent şi să angajezi pe cineva.

— Bunicule, nu am capitalul necesar pentru a extinde afacerea atât timp cât fratele meu e încă la şcoală.

— Atunci, lasă-l pe Jamie să te ajute, măcar pentru câteva ore!

— Nu.

— Are douăzeci şi unu de ani. La vârsta lui, tu munceai deja.

— Nu am timpul necesar să-l învăţ pe Jamie meseria, bunicule. Ştii, sunt prea obosit acum pentru a mai continua această discuţie cu tine.

— Sigur că eşti obosit! Prea obosit ca să mergi la cabana de pe lac! Prea obosit ca să mergi la o bere cu prietenii! De fiecare dată când te aşezi să mănânci, sună afurisitul ăla de telefon şi trebuie să pleci! Sigur că eşti obosit!

Reid oftă şi examină marca berii: Anchor Steam. Jamie trebuie s-o fi cumpărat, pentru că el cumpăra întotdeauna produse de lux. Reid

cumpăra întotdeauna cea mai ieftină bere, marca Bud. Jamie încă nu învăţase să preţuiască banii.

— Nici nu-mi mai amintesc de când n-ai mai fost la o întâlnire. Ai treizeci şi patru de ani şi nicio prietenă!

— Nu e drept să-mi vorbeşti aşa. Am avut o mulţime de.

— Da, şi unde sunt acum? Căsătorite toate cu indivizi care au energia de a fi atenţi cu ele, presupun. Trebuie să găseşti o faţă drăguţă care să ştie să gătească. Nu strică o masă bună din când în când. Du-te şi distrează-te, băiete!

Îi reveni în minte imaginea lui Kathleen McKenna. De data aceasta, era de acord cu bunicul. Ridică sticla, toastând în secret pentru ea.

— Şi încă un lucru. A sunat din nou mama ta şi.

— Bunicule, nu vreau să discut despre Angela.

— Nu-i mai spune aşa mamei tale.

— Nu prea simt că mi-e mamă, spuse Reid scrâşnind din dinţi.

— Simţi sau nu, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. E timpul să începi să fii politicos cu noul ei soţ.

— Îl dispreţuiesc pe acel individ, bunicule! Şi o dispreţuiesc şi pe ea pentru că s-a căsătorit pentru banii lui. Îmi cer scuze, dar acesta este adevărul.

— Eşti mereu îmbufnat de când s-a căsătorit cu Travis Biggs. Trezeşte-te, băiete! E viaţa ei.

— Dacă aş fi fost aici după ce tata a murit, poate că lucrurile ar fi fost altfel.

— Ce s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat şi-acum trebuie să luăm situaţia aşa cum este. Ultima oară când am mers cu Jamie s-o vedem, arăta foarte bine. Era bronzată, coafată extravagant şi purta atât de multe diamante, încât m-a apucat durerea de cap. Se pare că noul soţ se poartă foarte frumos cu ea. Nu mai fi supărat! Dacă ei îi place, trebuie să-şi placă şi ţie.

— Numai că mie nu-mi place. O fi cumpărat-o pe mama, dar nu mă poate cumpăra şi pe mine. De fiecare dată când ne întâlnim, încearcă să mă convingă să-i instalez sisteme de securitate în afurisitele lui de cazinouri. Nu vreau să fiu îndatorat unui gangster dubios.

— Lasă-l să plătească măcar taxele şcolare pentru Jamie. Atunci ai putea.

— Nu vreau ca Jamie să fie îndatorat! Şi-acum, urc la mine. Sunt epuizat.

Telefonul mobil din buzunarul hainei sună din nou. Pentru o clipă, Reid se lăsă pradă unor fantezii.

sperând că poate e din nou Kathleen, rămasă din nou încuiată pe afară, de data aceasta doar într-o cămasă de noapte vaporoasă. Răspunse, însă era o voce de bărbat rămas încuiat afară din maşină. Reid încercă să nu pară absurd de dezamăgit şi se îndreptă spre maşină.

***

— Ce zi splendidă! ciripi Nanette, fata cu părul roz care vindea cafea expresso. Ce doreşti astăzi?

Kathleen clipi nedumerită, cu ochii usturând-o de nesomn.

— Hei, Kathleen, trezeşte-te! Te simţi bine? Arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc, Nanette. Dă-mi, te rog, o porţie dublă; ba nu, triplă.

Întâmplarea din noaptea trecută cu lăcătusul o bulversase. Se uitase la televizor până aproape spre dimineaţă, apoi aţipise pe canapea. Se simţea îngrozitor acum că avea de făcut faţă unei zile cu adevărat dificile, trebuind să pună la punct organizarea acelei festivităţi de gală în cadrul muzeului şi a licitaţiei de obiecte de artă.

— Kathleen, Dovey are un mesaj pentru tine, o anunţă recepţionera.

Dragul ei prieten şi colaborator Dovey era hotărât să-i găsească bărbatul potrivit, dar oricât de mult îi aprecia efortul, în dimineaţa aceasta Kathleen nu era deloc dispusă să-l audă.

— Bine, Trish, fă-mi legătura.

— Ce face încântătoarea mea Kathleen? se auzi imediat vocea lui Dovey.

— Nu prea bine. În plus, sunt ocupată până peste cap. Pot să te sun mai târziu?

— Nu, stai puţin, nu durează decât un minut. Mai întâi, spune-mi cum a fost întâlnirea cu Edgar?

— Un fiasco.

— Mă bucur, pentru că tocmai am găsit bărbatul care ţi s-ar potrivi perfect.

— Minunat, Dovey, dar n-ar putea aştepta până.

— De data asta, am nimerit-o Kathleen. Este heterosexual, frumos, inteligent, are treizeci şi nouă de ani şi e necăsătorit – adică, divorţat. De două ori, mi se pare, dar a fost vina soţiilor. În afară de acest mic amănunt, corespunde în totalitate condiţiilor de pe listă; până şi în ceea ce priveşte dragostea pentru pisici.

Era atât de entuziasmat, încât Kathleen nu îndrăzni să-i spună că propunerea nu i se părea deloc atrăgătoare. Oricât de perfect ar fi fost acel individ, era puţin probabil să poarte o haină din piele neagră, cam uzată. Gândul acesta o făcu să tresară.

— Şi ce profesie are?

— Este medicul meu psihiatru. Pot garanta personal în ceea ce priveşte situaţia lui materială. Doar banii pe care i-am dat eu în ultimii ani şi-ar fi de-ajuns să echilibrezi bugetul unei ţărisoare.

Kathleen privea lung calendarul de birou, jucându-se cu pixul.

— Eşti drăguţ că faci asta pentru mine, dar.

— Nu trebuie decât să-mi dai voie să-i dau numărul tău de telefon şi să-i spun cât de grozavă eşti. Ce spui?

Kathleen nu înţelegea de ce continua să fie la fel de dezinteresată.

— Cum îl cheamă? întrebă ea, mâzgălind în mod mecanic pe calendar.

— Asta înseamnă că eşti de acord, nu-i aşa? Reginald Blake. Te las acum. Pa!

Kathleen închise telefonul, observând numărul de telefon al lăcătusului scris pe mână. Duşul făcut nu reuşise să-l şteargă în totalitate. Fără să-şi dea seama, îl accentuă din nou cu pastă neagră. Apoi, îşi privi mâna, alarmată. De ce nu-l notase pe o agendă? De fapt, de ce să-l noteze? Doar n-avea de gând să-i telefoneze. Încercă să se analizeze. Îl văzuse pe Reid Abram timp de cincisprezece minute, după o întâlnire stresantă care o deziluzionase. Această fixaţie nu era decât o farsă urâtă pe care fosta Kathleen cea naivă şi distructivă încerca s-o joace actualei Kathleen, cea practică şi înţeleaptă. Dar nu, nu se va lăsa prinsă în cursă. O întâlnire cu

acel psihoterapeut frumos şi bogat va fi modalitatea perfectă de-a se elibera de imaginea acelui lăcătuş sexy.

Se uită la calendar – nu-i venea să creadă. Reid Abram. Reid Abram. Reid Abram. Îi scrisese numele pe toată luna octombrie. Desperată, sună la recepţie.

— Trish, fă-mi, te rog, un serviciu. Comandă-mi un nou calendar de birou.

— Bine, dar e octombrie. Nu cred că mai găsesc. Ce s-a întâmplat cu al tău?

— Nu contează. Renunţ.

Rămase la birou, privind lung dovada de netăgăduit a nebuniei sale.

CAPITOLUL 3

Kathleen mai gustă încă o dată din ravioli cu ciuperci, apoi rămase să contemplez sosul şi delicioasa garnitură din farfurie, pe care ar fi trebuit să le savureze în atmosfera selectă a restaurantului luxos, exact pe gustul ei, în care o invitase Reginald. Bău puţin din paharul cu vin, încercând cu toată puterea să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea acesta.

Reginald se opri din vorbit, mângâindu-şi barba neagră în timp ce o privea cu vădită îngrijorare.

— Te simţi bine? Observ că ai atenţia distrasă.

— Crezi?

— Doar meseria mea se bazează pe intuiţie. Presupun că Ludovic ţi-a spus că sunt psihoterapeut. Foarte puţine lucruri scapă observaţiei mele.

— Ce bine! Dar, cine e Ludovic?

— Înseamnă că Ludovic îţi e prieten de mult timp, din moment ce încă mai foloseşte acel diminutiv perimat, Dovey.

— Numele lui Dovey este.

— Ludovic a hotărât cu încuviinţarea mea, să se detaşeze de trecutul lui, inclusiv de acel diminutiv ce înseamnă autodistrugere şi pasivitate. Dacă îi eşti prietenă, ar trebui să-i spui pe adevăratul său nume care reprezintă esenţa eului său, precum şi imaginea viitoare spre care tinde.

— Dar Dovey niciodată.

— Deontologia profesională mă împiedică să mai discut despre acest subiect. Tot ce pot spune este că eul lui anterior încă mai încearcă să se impună în comportamentul său, mai ales în prezenţa vechilor prieteni.

— Bine, dar el niciodată n-a spus.

— Poţi foarte bine sonda în adâncul secretelor altcuiva, al viselor, al celor mai întunecate dorinţe. Oricât de aproape ne-am simţi de cineva, totuşi o altă persoană este un tărâm necunoscut. Chiar şi persoana cu care suntem cel mai intimi. Ca de exemplu, iubitul.

— Dar eu n-am fost.

— Fiorul explorării necunoscutului. Continuă el cu voce adâncă, învăluind-o într-o privire scontată ca fiind garantat seducătoare. Nu există

căutare mai palpitantă decât aceea în labirintul fiinţei iubite. Ca şi cum te-ai afunda într-o junglă, într-un ocean nemărginit, într-o genune. Să-ţi mai pun puţin vin?

— Nu cred că.

— Mă simt ca un explorator în seara aceasta, mai ales în compania unei femei atât de atrăgătoare ca tine.

— Mulţumesc. Kathleen bău puţin nervoasă, apoi încercă din nou să-şi termine fraza. După cum spuneam, dacă Dovey.

— Etica profesională mă împiedică să mai continuu această discuţie despre Ludovic. Prefer să explorez adâncurile tale atât de seducătoare. Sunt extrem de curios să aflu mai multe despre o femeie atât de frumoasă şi de misterioasă.

Kathleen îşi căută salvarea în ultimele înghiţituri de ravioli şi de vin, ca şi cum încerca să se fortifice pentru a face faţă până la capăt acelei seri.

— Ludovic mi-a povestit mult despre tine, despre trecutul tău pitoresc din punct de vedere romantic.

Kathleen scăpă furculiţa din mână. Va trebui să aibă un schimb de cuvinte cu Dovey imediat ce va ajunge acasă.

— Mi-a spus, de asemenea, că vrei să laşi trecutul în urmă şi că eşti hotărâtă să nu te abaţi de la o evoluţie în spirală.

— N-aş spune chiar aşa.

— Nu te jena, draga mea. Fiecare din noi are partea sa întunecată. Nimeni nu te-ar putea înţelege mai bine decât mine, continuă Reginald apropiindu-şi scaunul de al ei şi acoperindu-i mâna cu mâna sa îngrijită, pentru a i-o ridica, încet, spre buze.

Nu, se gândi Kathleen, expertă în modalităţi de eschivare care să nu pară totuşi jignitoare. N-avea de gând să sărute broasca aceea, şi nici să se lase sărutată de ea.

Din fericire, tocmai când se pregătea să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui, chelnerul aduse desertul pe măsuţa cu rotile. Spre uşurarea ei, Reginald îi dădu drumul şi începu să examineze ce li se oferea: tiramisu, prăjitură Napoleon, prăjitură cu spumă de ciocolată şi glazură de zmeură, prăjitură cu alune, profiterol, sarlotă.

Kathleen deveni puţin mai optimistă; poate că seara aceasta nu era complet ratată. Chiar când totul era pierdut, mai exista totuşi pe lume o oază de fericire: desertul.

***

Reginald lovi capota BMW-ului său, privind neputincios cheile încuiate înăuntrul maşinii. Kathleen încerca să se stăpânească şi să nu izbucnească în râs.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie acum trei zile şi ştiu cât e de frustrant.

— Frustrant mi se pare un termen prea blând, răspunse Reginald, nervos şi agresiv.

— Te amuzi, dar fiecare superstiţie îşi are rădăcinile într-o realitate de natură psihologică. În mod normal, nu mi s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva, pentru că m-am educat să fiu extrem de atent. Faptul că mi-am încuiat cheile în maşină este un semn că acţionează alte forţe.

— Ce alte forţe?

Reginald oftă, apoi începu să vorbească rar, ca şi cum ar fi explicat ceva unui copil.

— Unii oameni creează haos oriunde merg. Ceea ce un profan numeşte piază-rea este, de fapt, contactul cu haosul, întunericul, negativismul.

— A fost o glumă, Reginald. Ştii cumva ce înseamnă o glumă?

— Sarcasmul nu ţi se potriveşte, draga mea.

— Nu mai îmi spune „dragă”. Şi, fă-mă să înţeleg: chiar insinuezi că ţi-am fost piază-rea?

— Am dedus din ce mi-a spus Ludovic, că trecutul tău a fost oarecum drastic, un soi de dezastre imprevizibile.

— Asta înseamnă că eu sunt de vină c-ai încuiat cheile în maşină?

— Ai o regretabilă dorinţă de a simplifica lucrurile.

— Da?! Atunci voi vedea cu-adevărat ce înseamnă asta, înzestratule!

— Nu e necesar să devii ostilă.

— Spui că înseamnă haos, întuneric şi energie negativă şi vrei să nu fiu ostilă?

— Observ că ai o problemă de temperament: te înfurii mult prea repede,

ceea ce, de fapt, nu mă surprinde. Încearcă să te controlezi în timp ce voi căuta un profesionist în domeniu care să deschidă uşa.

În mintea lui Kathleen încolţi o idee. Numărul de telefon al lui Reid i se şterse de pe mână, dar îl ştia pe dinafară. Încercă să alunge acel gând. Cel mai bun lucru de făcut era să meargă acasă, să se uite la televizor şi să se ferească de orice încurcătură. Era deja prea mult că fusese catalogată ca generând haos, întuneric şi energie negativă.

— {tiu numărul unui lăcătuş, se trezi ea spunând. Ţii minte, ţi-am povestit că acum câteva zile am păţit şi eu ceva oarecum similar. Sună la acest număr.

— Alo? Am rămas pe-afară; cheile sunt încuiate în maşină, se auzi imediat vocea autoritară a lui Reginald. Parcarea de pe strada Madison. Este vorba despre un BMW negru, modelul de anul acesta. În cât timp credeţi că puteţi sosi?... Foarte bine. Mulţumesc. Apoi închise telefonul şi i se adresă plictisit: va fi aici în cincisprezece minute.

Kathleen simţi că începe să roşească. Acum era ocazia perfectă să cheme un taxi, să păcălească destinul. Acel lăcătuş nu-i aducea decât necazuri – ştia foarte bine.

În acelaşi timp, ştia că nu se va mişca de acolo nici târâtă de cai sălbatici, până nu-l va mai vedea încă o dată.

I se păru o eternitate până când sosi camioneta lui. Surprinderea lui Reid lăsă locul unei priviri calculate cu care îl examină pe Reginald. Abia după aceea deschise portiera şi ieşi.

Nu-i scăpă niciun amănunt al modului în care Kathleen era îmbrăcată, făcând-o să-şi coboare privirea, rosind.

— Presupun că accepţi un cec, spuse Reginald.

— Prefer bani gheaţă! răspunse Reid întrerupându-şi lucrul.

— E destul de dificil, te asigur că sunt perfect valabile cecurile mele.

Cu mâinile în buzunare, arborând un zâmbet profesionist, Reid aşteptă.

— Sunt sigur că înţelegi. Nu am o sută de dolari la mine.

— Există un bancomat imediat după colţ, veni Reid, îndatoritor, cu soluţia.

Reginald îl fulgeră cu o privire mânioasă, apoi plecă, înjurând printre

dinţi, să facă rost de bani.

Reid şi Kathleen rămaseră singuri, sub apăsarea unei tăceri jenante.

— Din cauza acestui bărbat nu vrei să ieşi cu mine? întrebă el blând în cele din urmă.

— Nu este treaba ta.

— {tiu că nu Edgar este motivul – prea este mizerabil. Dar, dacă nu te superi, nici individul acesta nu e cu mult mai bun.

— Ba mă supăr. Nu ţi-am cerut părerea.

— Urcă în camioneta mea.

— Cum?

Nu putea să nu recunoască în sinea ei că-i trecuse şi ei prin minte acelaşi lucru.

— E frig. În camionetă e cald şi poţi aştepta acolo până când se întoarce, prietenul tău.

— Mulţumesc, dar îmi e foarte bine aici, spuse Kathleen crispându-se la ideea de a fi considerată prietena lui Reginald...

— Tremuri. Nici nu-i de mirare, îmbrăcată cum eşti cu foiţa aceea transparentă.

— Ceea ce tu numeşti foiţă transparentă, este un model Versace şi m-a costat mai mult decât salariul pe-o săptămână.

— Un salariu irosit. Puteai la fel de bine să fii în furou. Mai bine ţi-ai fi cumpărat un pulover, continuă el apropiindu-se cu un pas pentru a o examina mai bine. După cum te îmbraci, nu m-ar mira să faci pneumonie.

— Nu e treaba ta cum mă îmbrac!

În acelaşi timp, deveni conştientă de culoarea ochilor lui – acel verdealbastru rar, pe care-l poţi vedea numai la unele lacuri glaciare din munţi. Făcu un pas înapoi, rezemându-se de zidul rece al parcării. Simţea neapărat nevoia să se sprijine.

— Eşti foarte drăguţă cu părul strâns în sus. Mai făcu un pas înainte, studiind-o cu ochi fascinaţi. Îmi plac buclele din jurul gâtului, îţi pun în evidenţă curba maxilarului.

— Eşti prea aproape.

— Nu fi îngrijorată. Domnul cel elegant cu haină din casmir trebuie să se

întoarcă dintr-o clipă în alta şi te va apăra.

— N-am nevoie de protecţie.

— Nu? Cu o mişcare rapidă a braţului, îi zădărnici încercarea de a se eschiva. Eşti sigură?

— Dacă încerci să mă intimidezi, să ştii că nu reuşeşti.

Căldura trupului lui o învăluia. Ridicându-se pe vârfuri, încerca să zărească pe deasupra braţului lui Reid care continua s-o ţintuiască, dacă nu cumva Reginald se întorcea. Apoi, îi simţi mâna caldă şi aspră întorcându-i faţa spre el. Cu genunchii tremurând, începu să se scufunde în albastrul infinit al privirii lui.

— Nu te mai gândi la el, şopti Reid, îndepărtându-i cu blândeţe o şuviţă rebelă de păr.

— La cine?

Se aplecă asupra ei şi-i cuprinse faţa cu mâinile. Buzele lui Reid erau calde, senzuale, ademenitoare, convingându-le pe ale ei să se deschidă, tot aşa cum soarele comandă irezistibil florii. Mâinile lui îi descopereau trupul înalt cu o bucurie tainică. Apoi, făcu brusc un pas înapoi, lăsând între ei un gol dureros. Se priviră lung, muţi de uimire, parcă şocaţi.

— Nu-l lăsa să te atingă, o imploră el, prinzând-o de umeri şi strângând-o aproape dureros. Spune-mi că n-o să-l laşi să te atingă.

Kathleen îl privi în adâncul ochilor cu pupilele dilatate şi scutură din cap.

— Promite-mi.

Inspiră adânc şi-şi deschise gura pentru a-i spune că n-are niciun drept să-i ceară aşa ceva, apoi, spre surprinderea ei, se auzi şoptind „promit”. Sunase ca un legământ.

Reid îşi retrase încet mâinile şi imediat apăru Reginald.

— Era şi timpul să ai o bază de comparaţie, comentă Reid provocator.

Kathleen se îmbujoră de mânie. Neruşinatul acesta o punea intenţionat într-o situaţie penibilă. Tocmai se pregătea să-i dea o replică usturătoare, când interveni Reginald.

— Bază de comparaţie? Pentru ce?

— Se referea la lunea trecută când ţi-am spus c-am rămas încuiată afară din casă. El a fost cel care mi-a deschis uşa.

— Ciudat c-ai neglijat să-mi spui că-l cunoşti pe acest bărbat înainte de a-mi da numărul lui.

— Nu-l cunosc. Mi-am amintit întâmplător numărul lui.

— Nu încerca să te ascunzi de mine. Ţi-am spus că puţine lucruri scapă observaţiei mele. Dorinţa ta evidentă de-a avea o legătură întâmplătoare cu un străin este simptomatică pentru haosul din viaţa ta – haos din care credeam c-ai reuşit să ieşi.

— Ai vrut un profesionist care să-ţi descuie maşina şi eu ţi-am dat numărul de telefon al unui lăcătuş. Asta e tot, Reginald.

— Atunci, de ce tonul tău e defensiv?

— Pentru că atitudinea ta e ofensivă, arogantule!

— Ah, irascibilitatea aceasta! Nu e nevoie să fii atât de ostilă vorbi el calm şi calculat, de parcă s-ar fi aflat în faţa unui dement pe care încerca să-l calmeze. Se pare că proiectezi asupra mea propria-ţi frustrare în faţa incapacităţii de a te controla. Am impresia că ai nevoie de psihoterapie intensivă, alături de tratament medicamentos.

— Adică, îmi spui că am nevoie de medicamente?

— Chiar foarte urgent. Îţi pot da o trimitere la un coleg de-al meu specialist în acest tip de.

— De ce nu rezolvaţi această problemă după ce mă plătiţi? se auzi vocea uşor plictisită a lui Reid. Astfel, as putea să încep lucrul şi, în scurt timp, am putea pleca toţi acasă.

— Sigur că da.

Reginald scoase din portmoneu un teanc de bancnote pe care Reid le luă în mână, le numără şi le-ndesă în buzunar, după care, fără a mai spune nimic, îşi luă din camionetă trusa de scule şi se apucă de lucru.

Kathleen profită de ocazie şi-i studie faţa, trăsătură cu trăsătură; Dumnezeule, era într-adevăr frumos!

În curând, se auzi clinchetul care deschise portiera.

— Urcă, se adresă Reid lui Kathleen, făcând semn cu capul spre camionetă. Te duc acasă.

— Exact aşa cum am bănuit, spuse Reginald. Draga mea, niciodată nu-ţi vei putea depăşi trecutul întunecat dacă cedezi mereu impulsurilor cele

mai sumbre.

Lui Kathleen aproape că-i veni să râdă de tonul lui melodramatic, în timp ce merse repede spre camionetă. Reid închise portiera, se urcă şi el şi, pornind motorul, strigă spre Reginald:

— Mi-a făcut plăcere să lucrez pentru tine!

***

Kathleen nu se simţise niciodată atât de încordată.

— Relaxează-te. Eşti un pachet de nervi şi nu-mi dau seama de ce.

— Nu sunt deloc un pachet de nervi. Dar tocmai am petrecut o seară de iad cu un psihanalist care m-a insultat în toate modurile imaginabile, iar acum, iată-mă într-o camionetă, în compania unui bărbat necunoscut, în mijlocul nopţii. Dar, nu sunt încordată. Chiar pot spune că nu m-am simţit niciodată mai bine.

— Aşadar, acest individ nu e prietenul tău?

— Doamne fereşte! A fost o întâlnire aranjată. Simt că nu mai suport astfel de experienţe.

— Asta e bine.

— Nu era necesar să mă faci să promit că nu voi avea nimic de-a face cu încrezutul acela prost. Ştii ce-a spus despre mine? Că sunt un punct de inteligenţă dintre haos, întuneric şi energie negativă.

— Cum ai zis?

— Crede că eu sunt de vină că şi-a încuiat blestemata aia de cheie în maşină. E convins c-am fost un fel de piază-rea pentru el. Arogantul!

— Îngrozitor!

— Chiar dacă e aşa o încurcătură în viaţa mea, tot n-are dreptul să-mi vorbească în felul acesta.

Îi venea să plângă, dar ar fi însemnat să-nceapă să-i curgă rimelul şi s-arate cu adevărat ca o persoană labila psihic. Îşi aminti de exerciţiile de respiraţie învăţate de la profesorul de yoga. Tocmai inspira şi expira adânc, când îşi dădu seama că nu mai recunoaşte străzile.

— Unde mă duci?

— Acasă la tine.

— Nu cunosc acest drum.

— Relaxează-te. M-am gândit să admirăm puţin peisajul. Îţi va face bine. Se pare că şi luna va ieşi puţin dintre nori. Promit să fiu cuminte.

Kathleen nu-şi mai putea stăpâni lacrimile.

— Uite, ia batista asta. Te duc acasă în clipa în care spui. Hai să privim puţin orizontul acum, te va linişti. Doar nu eşti acuzată în fiecare zi de-a fi punctul de interferenţă dintre haos, întuneric şi energie negativă.

Kathleen reuşi să râdă printre lacrimi.

— Adică, nu este o simplă insultă continuă el. Este o insultă mega-galactică. Ar fi trebuit să-mi spui cât eram în parcaj – i-aş fi tras un pumn din partea ta. Personal, consider că o astfel de insultă trebuie anihilată cu o bere.

— Tocmai am băut o jumătate de sticlă cu vin; n-aş mai suporta alcool.

— Atunci, ce-ai zice de un hamburger?

— Tocmai am mâncat o mulţime de bunătăţi. Îţi place mâncarea italienească?

— Nu ştiu. Mănânc foarte simplu, nu mă interesează specialităţile. Din punctul meu de vedere, dacă răstorn o cutie cu supă cremă de ciuperci peste orice şi o ţii la cuptor o oră, este perfect.

Kathleen îi studie expresia feţei. Spera să glumească, deşi, după îngrijorarea pe care i-o citea pe chip, exista posibilitatea îngrozitoare să fi vorbit serios.

— Glumesti, nu-i aşa?

— Deloc. Am mâncat un sandviş cu ton şi o murătură – acum vreo zece ore.

— Dumnezeule! Probabil că eşti mort de foame.

— Exact. Acum, îmi faci onoarea de-a mă însoţi la un restaurant unde pot să mănânc un hamburger? Ţie am să-ţi ofer o Coca Cola sau ceva de genul acesta.

Kathleen privi lung pe fereastră, încercând să facă faţă unui vârtej de sentimente contradictorii. Îşi amintea de principiile pe care şi le impusese. Individul nu era în niciun caz prinţul pe care-l aştepta. Nu-şi putea permite să acţioneze impulsiv.

Bine, dar nu era vorba de niciun impuls de moment. Doar aşteptase în

frig douăzeci de minute ca să-l vadă din nou. Şi sărutul acela în care se topise toată. Asta era tot. Ce putea fi chiar atât de rău în a bea un pahar cu Coca Cola alături de acest bărbat?

Absolut nimic, atâta timp cât n-o făcea să tânjească după ceva ce nu putea avea. Făcuse o promisiune faţă de ea însăşi şi trebuia s-o respecte. Se întoarse spre Reid, hotărâtă să-l roage s-o ducă direct acasă.

— Hai, scumpo. Doar o Cola. Nimeni nu va afla.

— Bine.

Capitolul 4

„Hai, ia-o încet, nu te entuziasma prea tare”, îşi tot repeta Reid. Va trebui să dea dovadă de mult autocontrol în seara aceasta pentru a nu face nicio mişcare greşită. Era de mirare că mai putea conduce, în starea în care se afla.

Fusese pe punctul de a renunţa când Kathleen îi spusese ce mâncase cu Reginald. Apoi, restaurantele cu care era obişnuită. Şi totuşi, îl abandonase pe cel cu care avusese acea întâlnire şi se urcase în camioneta lui. Era curajoasă, era clar. Merită să încerce, fir-ar să fie! Fusese atât de tentat să mintă, să-i spună că era un cunoscător de vinuri şi un mare amator de delicatese şi mâncăruri fine, dar se răzgândise repede. La vârsta lui, treizeci şi patru de ani, învăţase că e mai rău dacă încerci să minţi şi să te dai drept ceea ce nu eşti pentru a impresiona o femeie.

Da, făcuse foarte bine recunoscând adevărul: era un individ care mânca indiferent ce, fără niciun fel de pretenţii. Când era copil, i se spunea „Stomac de fier”. Iar ea, trebuia să ştie de la bun început cu cine avea de-a face.

— Am ajuns, spuse el oprind într-o parcare, furios pe sine însuşi de-a nu fi fost în stare să găsească o replică mai spirituală, ceva cu care să se poată începe o conversaţie. Mergem?

— Sigur.

Se grăbi să-i deschidă portiera, dar cum Kathleen coborâse deja fără să-l mai asetpte, se ciocniră unul de celălalt. O sprijini să nu cadă şi, simţindu-i tremurul, se îndepărtă brusc, terorizat că nu va putea rezista senzaţiei pe care o avea în preajma ei.

— Scuză-mă! Ce stângaci sunt!

— Nu, a fost vina mea!

Era mult fum, aglomerat şi foarte cald în restaurantul „La Makia”. Se îndreptară spre o masă liberă în partea din spate a sălii. Kathleen îşi scoase mantoul şi-l agăţă în cuierul apropiat.

Reid simţi că i se usucă gura şi că aerul abia mai poate trece de nodul

din gâtul său. „Fii tare, ticălos ce eşti!” îşi tot repeta cu desperare înaintând nesigur spre masă. Nu se putea totuşi abţine să nu mormăie:

— Asta este o rochie dată naibii.

— Ştiu că nu-ţi place, dar din moment ce sunt îmbrăcată cu ea, se pare că n-ai de ales.

— Nu-i adevărat, îmi place foarte mult chiar, dar în intimitatea dormitorului meu.

Urmă o tăcere stânjenită în care regreta zadarnic cuvintele ce-i scăpaseră. Răsuflă uşurat când chelneriţa veni să ia comanda.

— Un cheeseburger mare, cartofi prăjiţi şi o bere Bud. Se simţi îngrozitor de stânjenit observând cum ochii lui Kathleen se îngustară.

— Pentru mine, doar o Cola dietetică.

Îi privea cu ochi lacomi pielea translucidă; buclele care-i alunecau din cocul înalt, aluniţa sexy. Privirea lui fixă o intimida; instinctiv, începu să-şi aranjeze părul, dar abia îşi prindea o şuviţă, că alta, rebelă, îi cădea iar.

— Desfă-ţi părul, sugeră el.

— Spuneai că-ţi place aşa, ridicat.

— Da, dar asta când erai cu jacheta pe tine. Kathleen îngheţă, cu buzele trandafirii uşor întredeschise. Îl studia atentă, cu ochii ei mari căprui oarecum circumspecţi. Apoi, scoase agrafă după agrafă şi, scuturându-şi capul, îşi acoperi decolteul cu o masă impresionantă de bucle.

— Eşti fericit, acum?

Venirea chelneriţei îl scuti de-a mai răspunde.

— De ce te deranjează atât de mult rochia mea? Nici măcar nu mă cunoşti.

— Kathleen, nu-mi cere să exprim în cuvinte ceea ce este atât de evident.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Pe cec e scris numele tău.

— Apropo, îmi amintesc iar cum mi-ai încărcat nota de plată, câine josnic şi zgârcit!

— N-am încărcat deloc nota de plată, răspunse Reid înăbusindu-şi râsul. Am încercat să ajung la o înţelegere cu tine şi te-ai supărat. Aşa că am

aplicat tariful normal, ca şi cum ai fi fost.

— Ca şi cum aş fi fost. Ce?

— O persoană oarecare.

— Tarif normal? Asta numeşti normal? Şi asta pentru că n-am vrut să-ţi dau numărul de telefon. M-ai pedepsit cerând un preţ mai mare. Lui Reginald i-ai cerut cu douăzeci de dolari mai puţin şi nici nu ai vrut numărul de telefon.

— Reginald a sunat la unsprezece şi zece, pe când tu, la douăsprezece patruzeci şi şase. Este o mare diferenţă. Şi, în plus, Reginald este un nenorocit înfumurat.

— Oricum, nu e corect să umfli preţul.

— Hei, n-aveam de gând să încasez cecul de la tine!

— Nu?

Reid puse pe masă sticla cu bere, întinse mâna şi-i luă între degete o şuviţă grea de păr blond mătăsos.

— Nu, şopti el, inspirând parfumul ei proaspăt şi delicat. Intenţionam s-o pun în ramă.

— Ce să faci?

— S-o pun în ramă şi s-o agăţ deasupra patului.

— Sună ciudat. A fetişism.

— Cred că da.

Dădu drumul şuviţei şi-i atinse uşor încheietura mâinii, mângâind-o cu un deget. Tremurul mâinii ei îi spunea clar că şi ea îl dorea.

— Aşa ceva nu e deloc practic în afaceri, reuşi ea să spună cu voce nesigură.

Îmbujorată, urmărea cu ochi dilataţi cum degetul lui se insinua delicat pe braţul ei.

Chelneriţa alese chiar acel moment pentru a aduce burgerul şi cartofii prăjiţi. Reid îşi retrase mâna şi oftă, încercând să-şi concentreze întreaga atenţie asupra mâncării.

— Ce fel de brânză e în sandvişul tău?

— Habar n-am, răspunse el extrem de mirat.

— Ridică partea de deasupra, să văd.

Reid se conformă, amuzat.

— Îi., se scutură ea, brânza aceasta feliată are gust de ceară. De ce n-ai cerut Tillamook?

— Nu ştiu. Pe mine nu mă deranjează. Muscă, sub privirile ei fascinate. Eşti sigură că nu vrei nimic să mănânci?

— Dar cartofii cum sunt?

— Nu ştiu. Gustă.

Kathleen luă unul din farfuria lui, îl examină pe toată părţile, îl înmuie în ketchup şi-l mâncă. Figura ei satisfăcută îl relaxă; în sfârşit, aveau un gust în comun. Categoric, cartofii prăjiţi puteau constitui un punct de pornire.

***

Kathleen îşi răsucea mâinile, nervoasă, când Reid opri maşina în faţa casei ei. Se zbătea între momente de cumplită nefericire şi exaltare, ceea ce-i dădea o stare de hiperexcitare. Dar sosise momentul adevărului. Trebuia să-i spună să plece şi să n-o mai caute niciodată. Starea de tensiune dintre ei era aproape palpabilă. Deschise gura să-i spună ce avea de spus, apoi o-nehise din nou. Ar fi fost mult mai simplu dac-ar fi vorbit el primul. Acea tăcere o înnebunea.

— Vrei să mă întrebi dacă poţi să intri sau nu? se auzi ea întrebând, spre marea ei surprindere.

— Este o invitaţie?

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună. Nu te cunosc deloc. Nu ştiu nimic despre tine.

— Îţi spun eu. Ce vrei să ştii?

— Nu asta voiam să spun, răspunse Kathleen încercând să nu zâmbească.

— Să vedem. Ştii deja ce mănânc. Vrei să afli despre pasiunile mele? Despre cum îmi petrec timpul liber? Am o motocicletă.

— Dumnezeule! Nu motocicletă!

— Trebuie să încerci. Te voi lua la o plimbare. Apoi, am o căsuţă pe Lacul Severin; este frumoasă, precis îţi va plăcea.

Îi acoperi mâna cu a lui.

— Sună grozav, dar acum cred că trebuie să plec.

— Vrei să te însoţesc înăuntru, spuse Reid îndrăzneţ. Simt asta.

Kathleen îşi retrase brusc mâna, zbătându-se între onestitate şi indignare.

— Presupui cam multe. Nu ştii nimic despre mine.

— Ba da, spuse el blând, gropiţa devenind din nou vizibilă.

— Ce poţi să ştii după o plimbare cu camioneta, câţiva cartofi prăjiţi şi o Cola?

— {tiu unde locuiesti. {tiu cum să intru în apartamentul tău. {tiu cum să-ţi răsfăţ pisica. {tiu ce e lipit pe frigiderul tău. {tiu ce cărţi de bucătărie ai. {tiu ce se vede de la fereastra livingului tău. {tiu că îţi plac mâncarea italienească, brânza Tillamook, cartofii prăjiţi. Îşi întinse braţul pe spătarul scaunului ei, atingându-i uşor părul, apoi gâtul. {tiu ce parfum foloseşti. {i mai ştiu că ai cel puţin două rochii care înnebunesc orice individ. Dar pun pariu că ai mai mult de două. Probabil că ai un dulap plin. Am dreptate? Îi întoarse uşor capul spre el făcând-o să se scufunde în infinitul privirii lui. Aş vrea să le văd pe toate. Într-o zi, poate le vei îmbrăca pe rând, pentru mine, ca la o paradă a modei. Desigur, în intimitatea dormitorului meu.

— Reid.

— Îmi place când îmi rosteşti numele. Îmi place vocea ta – atât de dulce, caldă şi sexy. {i, ghidându-mă după rochiile pe care le porţi, pun pariu că şi lenjeria intimă este extravagantă şi scumpă. Am dreptate?

— Până aici. Să nu mai continuăm.

— E prea târziu ca să spui că nu vrei să mai continuăm. Am şi ajuns.

Îi prinse mâna şi i-o ridică spre lumină, cu palma în sus.

— Priveşte: e scris aici. E predestinat. Mă doreşti.

O cuprinse în braţe şi-i acoperi gura cu un sărut.

Pentru câteva clipe, Kathleen se abandonă îmbrăţişării lui, apoi, conştientizând brusc dezastrul spre care se îndrepta, se crispă. Se îndepărtă de el, încercând să-şi desprindă părul din fermoarul jachetei lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştii chiar atât de multe cum crezi, izbucni ea, aproape în lacrimi. Te rog, deschide fermoarul; mi-am prins părul.

O ajută, îndemânatic, apoi se rezemă iar de spătar şi o privi.

— Hmm. Ce mai ştiu, este că ai un gust îngrozitor în alegerea partenerilor. Adică, până acum...

— N-a fost vina mea că s-au comportat aşa. Am avut ghinion în ultima vreme.

Deschise imediat portiera şi sări din maşină. Cu genunchii tremurând, trebui să se sprijine să nu cadă. Într-o clipă, Reid apăru în faţa ei, zâmbind.

— De-acum, începi să ai noroc.

— Nu te-am invitat înăuntru.

— Ştiu. Te conduc doar până la uşă, ca un adevărat gentleman.

— Promiţi? Nu vei încerca să intri?

Îi oferi braţul, cu un gest exagerat cu curtoazie. În faţa uşii apartamentului, Kathleen strângea cheile cât putea de tare, căutând desperată puterea de a nu-l invita.

— Noapte bună, şopti ea în cele din urmă, neputându-şi dezlipi privirea de pe buzele lui.

— Mai ştiu ceva despre tine. Ştiu sigur că ţi-a plăcut când te-am sărutat.

Îi luă mâna, mângâindu-i palma. Apoi îi cuprinse umerii şi-o întoarse cu faţa spre el, astfel încât să-i poată vedea bine ochii.

— Da, mi-a plăcut.

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul, apoi urechea. Mâinile lui îndrăzneţe, îi striviră trupul de-al lui.

— Ai spus că eşti un gentleman desăvârşit.

— Aşa credeam. Eram convins, continuă el printre săruturi, dar acum. Nu sunt sigur că mai ştiu nici cum mă cheamă.

Kathleen îl trase mai aproape, sărutându-l cu toată desperarea dorului adunat în suflet. Totuşi, nu putea ceda acestei plăceri periculoase, mai ales că îşi cunoştea slăbiciunile.

— Nu pot, spuse ea tristă. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot.

— Este încă prea devreme pentru tine?

— Nu, nu e numai asta. Îmi pare rău c-am ajuns până aici, dar nu m-am putut abţine. Dar ştiu că Îşi muscă buzele, neîndrăznind să-l privească în ochi.

— Ce anume?

— Nu va merge niciodată.

Reid îşi vârî mâinile în buzunare, nedumerit.

— Mergea totul foarte bine cu câteva clipe înainte.

— {tiu. Nu la partea aceea mă referеam.

Simţea că face rău, dar de fapt, dimpotrivă, îi făcea un bine dacă-i spunea de la început că n-avea niciun fel de intenţie să...

Ce fel de intenţie? Îşi acoperi faţa, încercând să-şi amintească toate hotărârile pe care le luase. Tresări când îl simţi îndepărtându-i mâinile ca s-o privească în ochi.

— De ce Kathleen? De ce n-o să meargă?

O sărută pe obraz, lângă gură, pe aluniţă. În momentul acela, Kathleen izbucni în lacrimi. Cu ochii măriţi de groază, făcu un pas înapoi.

— Ce-am făcut?

Nimic. Nu e vina ta. Ştii, în general nu sunt aşa, reuşi ea să articuleze printre hohote de plâns, ştergându-şi ochii cu şerveţelul pe care tocmai i-l dăduse el. Nu plâng decât foarte rar.

— Sigur. Sigur. Acum te simţi mai bine? Spune-mi, ce s-a întâmplat?

— E complicat. Nu vreau să dau false iluzii.

— False? Ceea ce am simţit eu era cât se poate de real.

— Nu vorbesc despre atracţia fizică!

— Nici eu.

Ochii lui inteligenţi şi pătrunzători păreau să-i citească fiecare gând.

— Nu te pot invita înăuntru.

— De ce nu?

— Pentru că atunci, aş. Ai.

— Pentru că, dacă intru, am face dragoste. Kathleen încuviinţă doar din cap, neîndrăznind să vorbească.

— Ceea ce nu înţeleg, adăugă el, este ce-ar fi atât de rău.

— Pentru că această relaţie nu duce nicăieri. Nu eşti bărbatul potrivit pentru mine. Mi-aş face rău şi ţi-aş face şi ţie.

— Să-mi faci rău? De ce? Ce e în neregulă cu mine? Ce fel de bărbat sunt? Despre ce naiba vorbeşti?

— Am hotărât să duc o anumită viaţă, începu ea cu greu, privind în

pământ. Vreau să adică visul meu este să adică vreau să fiu. Să am.

— Bani, completă el dur.

Îl privi tristă, incapabilă de-a rosti un cuvânt.

— Vrei un individ bogat şi n-are rost să-ţi pierzi timpul cu un om obişnuit care munceşte din greu.

Dispreţul din vocea lui o făcu să se crispeze. Reid îi luă bărbia în mână, îi ridică faţa şi o privi lung, apoi îi dădu drumul.

— Nu m-aş fi gândit că eşti o aventurieră în căutare de îmbogăţire. Fii liniştită, nu te voi încurca.

Se întoarse, fără a privi înapoi şi se-ndreptă spre scări.

Kathleen încercă să-l strige, dar nu ieşi niciun sunet.

— Reid! reuşi cu greu să articuleze, înăbusindu-se. Îmi pare rău!

— Nu înrăutăţi lucrurile.

Coborî în fugă, se urcă în camionetă şi dispăru.

Kathleen se târî cu greu în casă. Poate că Reginald avea dreptate în privinţa ei. Îşi distrusese în mod spectaculos această seară, aşa cum nicio femeie normală n-ar fi făcut-o. Acum, va trebui să trăiască mereu cu amintirea buzelor lui Reid şi a privirii lui încărcate de dispreţ.

CAPITOLUL 5

Jamie, stând întins în faţa televizorului şi bând o bere scumpă, nu era deloc o imagine de natură să atenueze starea de furie a lui Reid. Trecu pe lângă el, aproape împiedicându-se şi luă o bere din frigider. Full Sail – o altă marcă scumpă: încă o picătură adăugată furiei lui. Trânti uşa frigiderului şi ieşi din bucătărie hotărât să aibă o discuţie cu răsfăţatul lui frate cu gusturi scumpe. Jamie tocmai venea spre el pe hol.

— Jamie, în legătură cu berea aceea, atâta timp cât eu plătesc, cumpărăm Budweiser. Ai înţeles?

— Nu e bună, Reid.

— Atât ne putem permite.

— Ăsta este unul din lucrurile despre care vreau să-ţi vorbesc.

— Jamie, e trecut de miezul nopţii şi am avut o zi îngrozitoare.

— {i despre asta vreau să discutăm. Am vorbit cu bunicul. Vreau să lucrez alături de tine.

— Jamie, am mai discutat despre asta. Eşti la facultate; concentrează-te asupra a ceea ce trebuie să faci acolo. Fii recunoscător că ai ocazia să faci ceva cu viaţa ta.

— Doar cu jumătate de normă, doar cât să te mai eliberez puţin. Am studiat deja tipurile de speraclu şi mă pricep un pic la descuiat uşile. Nu sunt atât de bun ca tine, dar cu timpul mă voi experimenta.

— Ia-ţi diploma şi mai discutăm pe urmă.

— Eşti atât de încăpăţânat, Reid! Vreau să suport şi eu o parte din întreţinerea mea. Munceşti prea mult, nu poţi face totul singur. Nu ai niciun fel de viaţă personală. Cum să-ţi găseşti o prietenă dacă.

Reid îl fixă cu o privire ameninţătoare, făcându-l să se oprească în mijlocul frazei şi să înghită convulsiv.

— Nu-mi ţine predici, Reid. Am douăzeci şi unu de ani. Dacă ai lăsa-o pe mama şi pe Travis să ne ajute.

— Să nu discutăm despre mama şi despre Travis.

Apăru şi bunicul în uşa livingului.

— Asta e altă poveste, băiete. Mama ta este.

— Scuteşte-mă cu povestea cu mama.

— Vine în Seattle, băiete, spuse bunicul schimbând cu Jamie o privire plină de înţeles.

— Cum?

— Mama şi Travis. Vin aici să.

— Vin aici?

— Vin aici pentru piesa mea, spuse Jamie provocator.

— Piesă? Ce piesă?

— După cum spuneam, niciodată nu mă asculţi. Ţi-am spus c-am fost distribuit în spectacolul din toamnă. Se joacă Romeo şi Julieta şi eu sunt în rolul lui Mercutio. Mama şi Travis vin să asiste.

— Şi vor sta aici, completă bunicul tare şi ameninţător. Nu la hotel. Avem suficient spaţiu.

— Cine plăteşte ipoteca pentru această casă?

— Ce naiba, Reid, doar e mama noastră. Ce-ai să faci? Vei da ordin de interdicţie?

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că această casă poate părea mult prea modestă şi sărăcăcioasă faţă de palatul din Las Vegas? S-ar putea să fie nevoie să-şi pregătească singură baia, să-şi taie unghiile de la picioare sau, doamne fereşte, să clătească vreo ceaşcă!

— Încetează, băiete! interveni bunicul, morocănos.

— Nu mai fi atât de supărat, Reid! E şi mama mea şi vreau să asiste la piesa în care joc. În plus, nu mă deranjează Travis.

Reid privi lung câteva clipe. Apoi, trecu pe lângă bunicul său, îşi luă casca de pe raft şi ieşi. Scoase husa de pe motocicletă, îşi puse casca şi porni motorul cu un zgomot îngrozitor, fără să-i pese de data aceasta c-ar putea deranja vecinii. Gonea de-a lungul străzilor întunecate, încercând să nu se mai gândească la Kathleen, furios pe propria sa prostie. Numai el era de vină: ar fi trebuit să-şi imagineze, doar au fost multe indicii – Edgar cu Jaguarul său roşu, psihiatrul acela înfumurat cu BMW, rochia Versace a lui Kathleen, în măsura în care chestia aia putea fi numită rochie.

{i acum, asta mai lipsea: mama şi gangsterul acela, soţul ei, urma să vină şi să stea la ei cine ştie cât timp. Nu era destul că mama lui se

căsătorise pentru bani, acum era înnebunit după o femeie care voia acelaşi lucru. Primul lucru pe care-l va face mâine dimineaţă, va fi să meargă la bancă să încaseze cecul de la Kathleen.

Îşi dădu seama că se îndrepta spre Lacul Severin. Nu mai fusese de mult timp la căsuţa lui de acolo.

Ciudat c-o invitase pe Kathleen. Ce idiot! Niciodată nu dorise să-şi împartă micul sanctuar cu vreuna din femeile cu care se întâlnise înainte, dar acum dorise ca ea să-l vadă. Felul în care răsăritul soarelui cobora trandafiriu Muntele Rinier, felul cum acesta se reflecta în apa glacială, bufniţele care vegheau noaptea, toate acestea îl făcuseră să brodeze fantezii ciudate şi să-şi dorească să fie acolo cu ea. Partea proastă era că, în subconştient, această fantezie continua încă. Va trebui s-o înăbuşe cât mai repede posibil pentru a-şi putea îndeplini liniştit sarcina complicată de a menţine afacerea pe linia de plutire, de a plăti studiile lui Jamie şi medicamentele bunicului. Asta însemna că trebuia să renunţe de a merge la lac în noaptea aceasta, oricât de mult şi-ar fi dorit. Mâine începea o lucrare nouă, în cadrul companiei Burke & Boyle Construction, şi anume refacerea sistemului de siguranţă al unor noi birouri administrative de la Muzeul de Artă din Pioneer Square. Era o lucrare bine plătită, şi tocmai acum se simţea atât de obosit.

Se întoarse spre Seattle, sperând că şi Kathleen era pradă aceluiaşi zbucium ca şi el – nu voia să fie singurul care suferă!

***

Kathleen nu dormise toată noaptea şi avusese o dimineaţă agitată la serviciu, din cauza pregătirilor pentru mutarea în noile birouri. Întârziase o jumătate de oră la întâlnirea cu Ellen, la restaurantul tailandez unde trebuia să ia prânzul. Intră grăbită, gâfâind şi scuzându-se, când Ellen o abordă direct:

— Ce-i cu tine? Arăţi îngrozitor.

— Am avut o nouă întâlnire cu lăcătusul.

— Cel care ţi-a deschis...

— Chiar acela.

— Cum naiba?

— Individul cu care eram aseară şi-a încuiat cheile în maşină. Lăcătusul a descuiat maşina, apoi. M-a condus acasă.

— Adică, l-ai abandonat pe cel cu care erai şi ai plecat cu lăcătusul?

Ochii lui Ellen se măriră şi mai mult de surprindere în faţa încuviinţării mute din partea lui Kathleen.

— Aţi Petrecut împreună noaptea?

— Nu! Este exact opusul a tot ce-mi doresc, dar mă înnebuneste.

— Asta sună a dragoaste, comentă Ellen cu înţelepciune.

— Dragoste? Nu fi ridicolă! Poate dorinţă puternică, dar nu dragoste. Nu corespunde deloc stilului de viaţă pe care mi-l doresc. Este autoritar, demodat, macho. Nu pot să mă îndrăgostesc de un astfel de bărbat. Este pur şi simplu imposibil.

— Kathleen, nu poţi controla dragostea. Nu-ţi poţi controla sentimentele şi pun pariu că nu-l poţi controla nici pe acest individ care, tocmai de aceea, s-ar putea să fie foarte potrivit pentru tine.

— Încerc să fiu realistă, Ellen. Individul nu e pentru mine. Nu corespunde listei. Este unul din acei bărbaţi cu care am jurat să nu mai am de-a face niciodată. Poartă jachetă de piele, are motocicletă şi-mi spune „scumpo” cât poate de des, ca să mă enerveze.

— Adevărat?

— Da, gemu Kathleen. Şi, pe deasupra, mai este şi frumos şi sexy. Numai că, vezi tu, nu mi-l pot imagina ca fiindu-mi partener la seara de gală a muzeului. Nu mă mai privi aşa! Am hotărât că vreau un bărbat cu un anumit statut social şi profesional: un anumit venit, un anumit gust, care să frecventeze anumite restaurante. Nu cred că îmi doresc prea mult.

— Devii snoabă.

— Ascultă, Ellen. Nu e nimic rău în a şti exact ce vrei de la viaţă: ce fel de bucătărie să ai, ce să se vadă de la fereastră, ce fel de cafea, de maşină, de restaurant. Nu e nimic rău în a avea anumite preferinţe. Nu-i aşa? Nu-i aşa, Ellen?

— Nu, nu cred că e rău să ai preferinţe.

— Vezi? Vreau să fiu dusă la operă şi să mănânc icre negre rusesti. Am trecut de etapa indivizilor cu jachete din piele şi motociclete. Aceştia n-au

făcut altceva decât să plece cu banii mei, lăsându-mi mobila arsă de ţigară.

— Acesta fumează?

— Cred că nu. Dar nu asta e problema.

— Atunci, care e problema?

Kathleen încercă să-şi organizeze gândurile.

— Am crescut într-o rulotă prăpădită, purtând haine de la Armata Salvării. N-o învinuiesc pe mama că n-avea bani, dar acum sunt o persoană matură şi am preferinţele mele.

— Bine, Kath, nu trebuie să ţipi.

— Nu e suficient să faci dragoste. Vreau un bărbat căruia să i se aducă hainele ambalate în saci de plastic de la curăţătorie. Vreau un apartament cu vedere spre munte. Vreau să mănânc brânză de capră în ardei gras proaspăt. Vreau un frigider enorm cu acel aparat care produce instantaneu apă de izvor. Vreau cristaluri şi porţelanuri şi covoare persane.

— Sheba n-ar strica acele covoare?

Kathleen continuă, ignorând-o.

— Vreau vinuri scumpe şi scotch veritabil şi haine realizate de creatori mari de modă şi pantofi italieneşti. Vreau să merg la concerte, la spectacole de balet şi la teatru. Vreau distracţie, vreau cultură şi presupun că asta înseamnă şi bani. Iată adevărul crud şi hidos. Vreau bani, Ellen. Crezi că mai poţi fi prietena mea?

— Nu fi melodramatică. Întotdeauna am fost şi voi fi prietena ta. Vreau doar să-ţi spun un singur lucru. Preferinţele tale se pot schimba. Gândeşte-te că, la un moment dat, eşti căsătorită cu un individ bogat şi plictisitor pe care nu-l poţi suporta. Toate lucrurile din jurul tău pe care ţi le-ai dorit. Ei bine, sunt doar lucruri.

***

În drum spre noul sediu, Kathleen încercă să se calmeze, dar era greu: nu dormise; se îndrăgostise de un individ care acum o dispreţuia; la serviciu era un adevărat iad; Gala muzeului avea să fie peste două săptămâni; Livia, şefa ei, era nervoasă; Sheba vomase pe pantofii ei favoriţi. Avea nevoie de ajutor. Din fericire, venise Nanette cu salvatorul

cărucior cu cafea expresso.

— Te simţi bine, Kathleen?

— Sigur. De ce?

— Pe-al nopţii obraz eşti mai albă decât o perlă pe pielea unui etiopian! Vreau să spun că eşti foarte palidă.

— Eşti întotdeauna foarte amabilă, Nanette. De unde este citatul?

— La Universitate, punem în scenă acea piesă de Shakespeare. Câteodată, mă las dusă.

— Întotdeauna am fost convinsă că Shakespeare şi cafeaua expresso sunt o combinaţie grozavă.

Kathleen porni hotărâtă spre noul birou. Îşi îndreptă umerii şi intră. Livia stătea în faţa biroului de la recepţie, discutând cu Refuza să creadă.

Era Reid. Se întoarse şi licărul din privirea lui când o văzu făcu să-i tremure genunchii.

CAPITOLUL 6

Reid se întrerupse în mijlocul frazei.

— Bună, Kathleen, spuse el calm.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Livia stăpânindu-şi curiozitatea.

— Da, răspunse tot el, când deveni clar că lui Kathleen îi era imposibil să articuleze un cuvânt.

— Atunci, mi se pare firesc să-l conduci tu pe domnul Abram în sediu şi să-i explici exact ce anume sisteme de siguranţă ne trebuie. De acord?

— Ştii, Livia sunt extrem de ocupată. Cu pregătirea galei, cu mutatul. Tot biroul e numai cutii.

— Il conduc eu, se oferi Trish aşezându-se într-o poziţie care să-i scoată în evidenţă decolteul. Dacă răspunde cineva la telefon în locul meu, voi fi foarte fericită să-l însoţesc pe domnul Abram.

— Ce spui, Kathleen? întrebă Livia, mulţumită de acest aranjament.

— N-am timp să răspund la telefon.

— Atunci, aş putea activa mesageria vocală.

Kathleen abia se stăpâni să n-o lovească. Îşi vârî mâinile în buzunare şi se întoarse spre Reid.

— Vino cu mine. Urmează-mă.

Kathleen începu să rătăcească prin clădirea administrativă fără ţintă. Reid o urmă tot atât de tăcut şi liniştit, încât, dacă n-ar fi simţit instinctiv prezenţa lui înnebunitoare, nici n-ar fi ştiut că e în spatele ei. Când nu mai putu suporta, se întoarse brusc spre el.

— Ce faci aici? Am angajat firma Burke & Boyle pentru renovări. Ai spus că lucrezi pe cont propriu.

— Aşa este, dar firma Burke & Boyle a subcontractat această lucrare. Am participat la licitaţie şi am câştigat contractul. Mă cunosc foarte bine; lucrez mult pentru ei. Dacă te ajută cumva, află că n-aş fi acceptat această lucrare dac-aş fi ştiut că lucrezi aici.

— Nu mă ajută cu nimic.

— Adică? înseamnă ceva?

— N-am nicio ideea. Trebuie să însemne ceva?

— E a treia oară când trecem pe-aici, remarcă el cu blândeţe. Lumea a-nceput deja să se uite mirată la noi. Unde mergem?

— Nu ştiu

— Hai să intrăm în biroul tău. Nu, nu te gândi la altceva, adăugă el văzând-o îmbujorându-se. Eşti în deplină siguranţă, scumpo.

— Nu-mi mai spune „scumpo”. Deschise uşa biroului şi se strecură printre mormanele de cutii. Ia loc.

Se aşeză şi ea, privind pe fereastră, spre telefon, în jos, oriunde numai la el, nu. Habar n-avea ce să facă. Iar el aştepta, liniştit şi serios.

— Nu ştiu ce să fac, de unde să încep.

— Povesteşte-mi despre locul acesta.

— Bună idee. Ce vrei să ştii?

— Câţi angajaţi sunt? Cine e proprietarul clădirii? Câţi chiriasi sunt? Câte etaje ocupaţi? Câţi portari aveţi şi la ce camere au acces? Câţi?

— Stai, nu aşa repede. Să vedem. Suntem aproximativ treizeci de persoane în întregul birou, cu tot cu personalul de serviciu. Categoric, Livia şi Ambrose vor vrea câte un rând de chei de la toate încăperile. Şi Maggie trebuie să aibă un set, ca asistentă a şefei. Apoi eu, Jens şi Nancy care lucrăm şi în weekenduri. Trish soseşte întotdeauna prima, aşa că va avea nevoie şi ea. Să mă gândesc o clipă.

— Cu alte cuvinte, habar n-ai ce vrei, spuse el cu o nuanţă de dezgust.

— Am fost luată pe nepregătite şi nu pot să mă concentrez atâta timp cât mă priveşti fix.

— Nu te privesc fix.

— Ba da. Mă intimidezi în mod intenţionat.

— Ţi se pare, pentru că ai conştiinţa încărcată.

— N-am niciun motiv de-a mă simţi vinovată.

— Cum spui tu. Să revenim la chei. Există o întreagă ierarhie: chei principale superioare, principale, subordonate, sclave. Am nevoie să-mi spui.

— Sună ca o fantezie sexuală excentrică, se auzi Kathleen spunând, acoperindu-şi apoi, şocată, gura cu palma.

Pe obrazul lui Reid apăru pentru o clipă gropiţa.

— Nu vorbi despre aşa ceva.

— Nu intenţionam. Mi-a scăpat, pur şi simplu.

— Nu mă tenta.

— Jur că nu. Este o incredibilă lipsă de profesionalism din partea ta să mă intimidezi astfel.

— Da, aşa e! Să ne întoarcem la chei. Când clienţii nu au nici cea mai vagă idee despre ce vor.

— Nu e drept! Am fost luată total pe nepregătite.

— Când un client neajutorat, confuz, zăpăcit nu ştie ce să comande, sugerez următorul plan. Lipim câte o foaie de hârtie pe fiecare uşă şi când cineva intră pe uşa respectivă, îşi scrie iniţială pe coală. Mă întorc peste câteva zile, numărăm iniţialele şi punem planul la punct.

— Trebuie să mai vii?

— Trebuie să mă suporţi până când termin lucrarea. N-ai încotro, aşa că fii tare.

— Nu spune asta. Îmi pare rău că ţi-am rănit mândria.

— Fii atentă, scumpo!

— Greşesc atât de mult vrând să-mi organizez viaţa într-un anumit mod? Am fost sinceră cu tine. Nu mă poţi învinui pentru asta.

— Pe naiba!

— Este foarte practic să încerci să-ţi găseşti un partener cu aceleaşi priorităţi ca şi tine, aceleaşi aspiraţii şi gusturi. O persoană cu.

— Bani.

— Te faci în mod intenţionat că mă-nţelegi. Vreau să evit relaţii despre care ştiu că generează numai dezamăgire şi conflict. Am mai trecut prin asta, aşa că ştiu bine ce spun. Este un lucru raţional să evaluezi viitorul.

— Opreşte-te. Nu vreau să-ţi spun decât două lucruri. În primul rând, protestezi prea mult.

— Dar.

— Lasă-mă să termin. În al doilea rând, dacă încerci să găseşti înţelegere în ceea ce priveşte strădania ta de-a pune mâna pe un tip bogat, să ştii că nu sunt persoana potrivită.

— Dar.

— Nu vreau s-aud explicaţiile tale, Kathleen. {tiu că nu mă consideri suficient de bun pentru tine.

— Dar nu asta am.

Reid de ridică, sprijinindu-se cu braţele de biroul ei.

— N-am de gând să-ţi spun ce cred despre asta aici, în biroul tău, scumpo, pentru că n-ar fi. Profesionist.

Kathleen privi în jos, asupra biroului şi văzu deodată calendarul acoperit tot cu numele lui. N-avea cum să-l ascundă, aşa că începu să-l fixeze pe Reid cu privirea, sperând să-i distragă astfel atenţia de la birou.

— Nici măcar nu ştiu de ce discutăm despre acest subiect, şopti el.

Kathleen înghiţi cu greu, sperând ca el să nu-şi coboare privirea asupra biroului.

Inevitabilul se produse. Reid făcu ochii mari de mirare, total şocat.

— Înţeleg acum de ce discutăm despre acest subiect.

— Am scris într-un moment de nebunie, sopţi ea abia auzit. E complicat.

— Şi devine din ce în ce mai complicat.

Se aplecă din nou asupra biroului şi-i ridică faţa, astfel încât să-l privească direct în ochi.

— Cu adevărat complicat, adăugă el, mângâindu-i buzele tremurânde cu degetul.

— Cred c-ar trebui să fac o schiţă în legătură cu nota aceea, aşa cum ai sugerat. O voi da la copiat şi o voi distribui.

— Da, e foarte bine.

— Va merge mai repede aşa.

El îşi trecu încă o dată degetul peste buzele ei şi-i îndepărtă o şuviţă căzută pe obraz. Tresăriră amândoi, cu un sentiment de vinovăţie, când cineva bătu la uşă.

— Intră! spuse Kathleen încercând să aibă o voce firească.

Trish vârî capul, devorându-l din priviri pe Reid.

— Kathleen, Livia te roagă să mergi în biroul ei.

— Mulţumesc, Trish, vin imediat.

— Ambrose doreşte să afle onorariul dumneavoastră, domnule Abram. Este contabilul nostru, adăugă ea, cu privirea fixată asupra pieptului lui

lat.

— Mulţumim, Trish. Altă dată, poţi folosi telefonul.

— Voiam să beau ceva, explică aceasta bosumflându-se şi aruncând spre Reid o privire plină de promisiuni, înainte de a ieşi. Mă duc să văd ce vrea Livia. Te conduc la biroul lui Ambrose.

— Bine, spuse el distrat, privindu-i fix buzele.

— Şi, fii atent la Trish! Dacă te prinde într-un colţ întunecat, nu cred că scapi cu viaţă.

— Eşti geloasă?

Kathleen ieşi în grabă, apoi, amintindu-şi că-i promisese să-l conducă la biroul lui Ambrose, se întoarse brusc.

Reid stătea acolo, în faţa ei, înnebunind-o cu zâmbetul lui şi cu gropiţa din obraz.

***

Toţi ceilalţi plecaseră deja când Kathleen părăsi biroul. Cum ieşi, văzu camioneta roşu cu negru parcată. Reid o aştepta.

Înăuntrul ei, era o încleştare crâncenă între mâhnire şi euforie. Expresia feţei lui Reid era imposibil de pătruns.

— Cum mergi acasă?

— Iau autobuzul.

— Autobuzul? Urcă! Te duc cu maşina.

— Faptul că ţi-am scris numele pe calendar nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Scumpo, ai un fel unic de a face un individ să se simtă bine.

— Încercam doar să fiu cât se poate de clară.

— Ai vorbit foarte clar. Am înţeles. Tremuri. N-ai un palton ca lumea?

Kathleen nu răspunse, rămânând pe bordură, nestiind ce să facă, în timp ce ploaia îi uda faţa. Apoi, urcă repede în maşină, cuibărindu-se la căldură.

— M-ai aşteptat?

— Da. Voiam să discut cu tine.

— Am lămurit deja situaţia. Nu văd despre ce-am mai putea vorbi.

— Ce te face să crezi că e lămurită pentru amândoi?

Kathleen privea pe fereastră, evitându-i ochii pătrunzători.

— De ce iei autobuzul? Nu-ţi place să circuli cu maşina la orele de vârf?

— N-am maşină.

— Nu pari genul de om care să n-aibă maşină.

— Mi-aş lua imediat dac-aş putea.

— Ce te împiedică?

— Nu-mi permit să plătesc asigurarea.

— Îţi permiţi rochii făcute de creatori mari de modă, îţi permiţi să ai un apartament frumos şi nu-ţi permiţi să plăteşti asigurarea maşinii?

— Asigurarea mea intră într-o categorie deosebită.

— Poate că nu e treaba mea, dar ce poate fi deosebit la o asigurare?

— Trei maşini distruse.

— Ţi-ai distrus maşina de trei ori?

— Nu eu. Nu conduceam eu. De trei ori s-a întâmplat: maşina complet distrusă. Făcuţă bucăţi, irecuperabilă.

— Şi şoferii nu aveau.

— Asigurare? Niciunul.

— Bănuiesc că povestea e mai lungă.

— Da.

Reid aşteptă răbdător ca ea să continue.

— Vinovaţii au fost foştii mei iubiţi.

— Trei maşini diferite? Trei iubiţi?

— Da. Bănuiesc că sunt însetată de răzbunare, aşa că mai bine iau autobuzul.

— N-am avut niciodată un accident de maşină. N-am avut niciodată vreo abatere, nici măcar pentru parcare într-un loc nepermis.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Trebuie să aibă vreo semnificaţie? Kathleen zâmbi şi imediat izbucniră amândoi în râs.

— Nu erau şoferi buni? Doar atât?

— Nu, nu aveau nimic bun în ei. Gustul meu în ceea ce priveşte bărbaţii mi-a adus numai necazuri. Acum am mai multă experienţă, dar nu-ţi pot spune de câte ori i-am scos din închisoare pe cauţiune, sau a trebuit să le

furnizez alibiuri. Mi-au folosit cărţile de credit, mi-au fotografiat cecurile, mi-au distrus maşinile şi Dumnezeu ştie câte şi mai câte. Eu aflam întotdeauna ultima.

— Înţeleg.

— Ce anume?

Se pregătea deja să audă comentariul obişnuit în legătură cu tendinţa ei de autodistrugere. Dar asta şi merita, din moment ce făcuse confesiuni despre viaţa ei unui individ pe care nu-l cunoştea aproape deloc.

— Dacă ai avut astfel de iubiţi în care nu ai încredere, cum porţi dormi liniştită noaptea, având o încuietoare atât de proastă şi de ieftină la uşă? Lasă-mă să-ţi pun o încuietoare decentă, scumpo. Nu pun la socoteală nici deplasarea, nici manopera. E important.

Inima lui Kathleen se umplu de căldură. Nici nu-şi mai amintea de când nu-i mai purtase cineva de grijă în afară de Ellen sau Dovey. Era o senzaţie periculos de seducătoare.

— De ce vrei să-mi faci o favoare?

— Nu ştiu. Poate şi eu sunt însetat de-a pedepsi pe unii.

— Mulţumesc, Reid.

— Înseamnă că eşti de acord?

— Cred că da.

— Atunci, rămâne pentru acest weekend. Ne vedem la serviciu la tine, scumpo.

Kathleen coborî în faţa casei şi rămase afară în ploaie, până când maşina dispăru.

CAPITOLUL 7

Sâmbătă după-amiază, Kathleen se plimba nervoasă prin casă, privind din când în când pe fereastră.

Reid venise de trei ori la serviciu în timpul săptămânii. Trish făcuse o pasiune pentru el, Maggie era pe jumătate îndrăgostită, Livia, fermecată şi chiar morocănosul Ambrose îl agrea. Categoric, Reid era amabil cu toată lumea, eficient şi lucra cu profesionalism. Terminase lucrarea, toţi aveau cheile de care aveau nevoie şi ieri după prânz îşi vârâse capul în biroul ei, spunând:

— Mâine la ora două. Vin să-ţi montez încuietorile. Eşti acasă?

Kathleen încercă să-şi pună în ordine gândurile răvăsite. Ideea de a fi singură în casă cu el era deopotrivă înspăimântătoare şi minunată. Deschise gura să-i spună să nu vină deoarece se răzgândise, dar nu ieşi decât un sunet neconcludent.

— Consider c-ai spus „da”. Pa, scumpo.

***

Spusese ora două. Era acum două şi trei minute.

Se mai privi o dată în oglindă. Se îmbrăcase cu nişte pantaloni largi din lână şi cu un pulover gros care o acoperea de la bărbie până la mijlocul coapsei. Îşi împleti părul într-o coadă strânsă şi nu se fardase deloc. Nu rezistase însă să se parfumeze discret. Avea o înfăţişare modestă, fadă, fără nicio formă – perfect pentru Reid.

Mai deschise o dată uşa să verifice dacă nu se vedea venind camioneta. Reid urcase deja scările şi era pe palier.

— Dumnezeule! M-ai speriat.

— Ţi-am spus că voi veni în jurul orei două. Pot să intru?

— Da. Sigur.

O privi din cap până-n picioare şi gropiţa îi apăru din nou pe obraz.

— Nu mi-aş fi imaginat că ai un astfel de pulover. Fac pariu că l-ai îmbrăcat special pentru mine.

— Nu-ţi face iluzii. E frig astăzi.

— Ăsta nu e un motiv pentru tine. Mereu ieşi seara, în frig şi umezeală, îmbrăcată în rochii de mărimea unui petic.

— N-am chef să fiu tachinată şi chinuită în ziua mea liberă.

— Bine, scumpo. Cum vrei tu.

— De ce îmi tot spui aşa? aproape că ţipă ea.

— Pentru că-mi place să te văd cum reacţionezi. Privirea lui deveni apoi tristă şi pătrunzătoare.

Tensiunea dintre ei devenise aproape palpabilă.

— Poate că n-a fost o idee foarte bună.

— Să trecem la treabă, spuse el brusc, pe un ton serios.

Îşi scoase jacheta şi puloverul verde pe care-l purta îi punea şi mai mult în evidenţă verdele ochilor.

— Mai întâi, alege culoarea: alamă şi alamă cu patină. Uite. Deschise două cutii şi-i arătă.

— Alamă obişnuită, cred.

— Voi face o gaură în uşă ca să montez opritorul. De cât timp locuiesti aici fără niciun sistem de siguranţă?

— De vreo cinci ani. Proprietăreasa are optzeci de ani şi nu se pricepe la astfel de lucrări.

— Este periculos. Seattle este un oraş mare, în caz că n-ai remarcat încă.

Se aplecă în faţa uşii şi începu să lucreze, concentrat asupra a ceea ce făcea.

Din bucătărie, unde se retrăsese sperând să-şi mai domolească bătăile inimii, Kathleen îi putea studia umerii laţi, talia zveltă, coapsele înguste. Era perfect proporţionat. Îşi agăţase jacheta din piele chiar în faţa ei. O atinse doar, abţinându-se de a-şi îngropa faţa în ea, ca să-i simtă mirosul.

— Vrei o cafea?

— Da, mulţumesc.

Continua să-l privească în timp ce pregătea cafeaua. Mânecile ridicate lăsau să i se vadă braţele musculoase, puternice. Deodată, şuieratul aparatului pentru lapte condensat îl intrigă, făcându-l să se întoarcă întrebător spre ea.

— Lapte condensat, pentru cappucino.

— Credeam că bem cafea.

— Chiar vom bea cafea. Cea mai bună cafea posibilă. Cât zahăr vrei?

— Fără zahăr.

Reid se ridică şi Kathleen îi întinse ceasca, retrăgându-se aproape instantaneu.

— Linişteste-te, scumpo. Doar nu strecori o bucată de carne printre gratiile custii unui tigru flămând. E doar o cafea.

— Nu fi ridicol. Sunt doar puţin agitată. Şi apoi, nu e doar o cafea. Este un cappucino excelent.

— Foarte tare, spuse el după ce luă o înghiţitură.

Băură cafeaua într-o tăcere tensionată. Apoi, Reid îşi luă geanta cu scule şi se îndreptă spre uşă.

— Pleci deja? Era mirată şi ciudat de dezamăgită.

— Merg la camionetă. Trebuie să demontez broastele, să le adaptez noilor canale de pană, să tai cheile. Vrei să vii să vezi?

Ar fi tentat-o grozav. N-o interesau cheile, dar ar fi vrut să-l privească în timp ce lucra. Îndemânarea şi expresia de concentrare de pe chipul lui o fascinau. Dar ar fi fost o prostie din partea ei să cedeze acelui impuls.

— Nu, am treabă.

Când Reid se întoarse, Kathleen încă nu trecuse de litera D în tentativa ei anevoioasă de-a aranja discurile în ordine alfabetică. Reid îşi termină treaba cu o repeziciune uimitoare, probă cheile şi, mulţumit, i le dădu.

— Poftim. Ţi-am făcut şi câteva de rezervă.

— Mulţumesc. Cât îţi datorez?

— Şaizeci pentru opritor şi douăzeci şi cinci pentru clanţă. În total optzeci şi cinci de dolari – adică numai piesele.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic. Spune-mi ceva, Kathleen.

— Ce anume?

— Îmi bate inima nebuneşte. Este efectul pe care cappucino îl are în mod obişnuit?

— L-am făcut tare. Şi inima mea bate cu putere.

— Înseamnă că este din cauza cafelei. Dacă nu cumva o fi din altă cauză.

Era atât de aproape de ea, încât îi simţea mirosul de săpun, metal şi piele. Închise ochii, încercând să nu uite nicio clipă că trebuie să fie tare.

— Îmi faci avansuri?

— Aşa se pare, scumpo. Ai acelaşi parfum ca acum două nopţi, nu-i aşa?

— N-ar trebui să-mi faci avansuri.

— Am jurat că n-o voi face, dar de câte ori te văd, bunele mele intenţii se duc naibii.

— Nu cred că acesta e efectul cafelei.

— Atunci, o fi din cauza puloverului, spuse el mângâindu-i gâtul cu degetul.

— Chestia asta cu care sunt îmbrăcată? Este cel mai neatrăgător lucru pe care l-am găsit.

— Sunt mişcat că ţi-ai răscolit toată garderoba pentru mine, scumpo.

O trase spre el, până ce trupurile li s-au atins uşor

— Nu-mi mai spune „scumpo”.

O apropie şi mai mult de el.

— Vreau să te sărut, Kathleen. Vrei să te sărut?

Îl privi lung, apoi încuviinţă uşor cu capul.

— Dar ştii că asta nu duce nicăieri, Reid. Am mai discutat.

— Nu vreau să ajung nicăieri în altă parte. Vreau să rămân aici.

Kathleen îşi ascunse faţa la umărul lui, încercând să nu plângă. Îl simţi despletindu-i părul, apoi ridicându-i capul şi forţând-o să-l privească în ochi. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi-l sărută uşor, timid. Apoi, contopindu-se în îmbrăţişarea la care tânjiseră atât de mult, ajunseră amândoi, fără să ştie cum, pe culmile unei bucurii nebănuite. În mijlocul acestei sărbători a simţurilor, conştientizarea faptului că e îndrăgostită, o făcu să tresară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Reid.

Nu putea nega adevărul. Se îndrăgostea de el – împotriva tuturor hotărârilor pe care le luase, împotriva oricărei raţiuni, împotriva a tot ce-şi promisese sie însăşi.

— Mă tem că.

În clipa aceea, telefonul sună ascuţit, întrerupând restul frazei; „... că mă îndrăgostesc de tine”, rămase nerostit.

— Fir-ar să fie! Am uitat să-l închid.

Kathleen se desprinse şi se îmbrăcă, sub privirea încruntată a lui Reid.

— Nu răspunzi?

— Nu e neapărat. Ceea ce am de făcut momentan îmi ocupă tot timpul.

— Răspunde. Am nevoie să fiu câtva timp singură, să mă gândesc.

Reid o privi cu mânie, apoi se întoarse cu spatele şi răspunse.

— Unde sunteţi? Bine. Ajung în cincisprezece minute.

Apoi se întoarse spre ea, cu o expresie dură pe chip. Te amuzi torturându-mă? Ce fel de joc joci?

— Nu e vorba de niciun joc.

— Dacă încerci să mă scoţi din minţi, să ştii c-ai reuşit. Îţi place sau nu, ceea ce este între noi este cât se poate de adevărat. Se apropie de ea şi o privi în ochi. Ţi-a plăcut?

— Da.

— Telefonul a stricat acel moment numai pentru că tu ai vrut să fie stricat. Gândeşte-te bine ce vrei de la mine.

Apoi ieşi, trântind uşa.

Kathleen se prăbuşi pe canapea, cu genunchii tremurând. Deodată, văzu încuietoarea de la uşă şi-şi aminti că nu-i dăduse cecul. Îi datora bani. Asta însemna că va trebui să-l sune. Avea, aşadar, un pretext de-a mai vorbi cu el. Se simţi copleşită de o bucurie pe care refuza s-o analizeze.

CAPITOLUL 8

După executarea a încă trei comenzi, Reid se îndrepta spre casă, încă furios şi frustrat. Soarele târziu de după-amiază se străduia să străpungă norii. Nu ştia dacă să fie supărat pe Kathleen sau pe el însuşi, pentru că se lăsase antrenat în acel joc. Ştia că voia să se căsătorească din interes, cu un bărbat bogat; de fapt, chiar ea recunoştea aceasta în mod deschis. Dar ochii ei mari căprui păruseră atât de sinceri. Îşi simţea mâinile tremurând şi acum gândindu-se la reacţia ei.

Parcă în faţa casei, observând, cu un aer absent, că erau cam multe maşini pe alee. O oarecare agitaţie pe pajişte îi atrase privirea.

Era Jamie. Dumnezeule, se bătea. Era atacat de un individ mare, brutal, cu şuviţe blonde, care avea un cuţit în mână. Într-un acces de furie şi de groază, sări din maşină şi se aruncă asupra acelui individ care tocmai îl prinsese pe Jamie de păr şi ţinea lama cuţitului în dreptul gâtului său.

Atacatorul se întoarse şi-l văzu pe Reid, apoi urmă o luptă corp la corp între cei doi, până când Reid, deasupra celuilalt, simţi mâinile lui Jamie târându-l la o parte.

— Încetează, Reid! Nu-i face vreun rău!

— Ce naiba se-ntâmplă, Jamie?

— Repetam, prostule! E Sander, prietenul meu. Joacă rolul lui Tybalt.

Reid privi în jur şi văzu alţi şapte indivizi care asistaseră la scenă îngroziţi.

— M-ai speriat cumplit, spuse Jamie, revenindu-şi puţin.

— Eu te-am speriat? Dar ce crezi c-am simţit eu când mi-am văzut fratele pe punctul de-a fi înjunghiat chiar în faţa casei?

— Hei, deşteptule, cum crezi că m-am simţit eu când ai sărit pe mine? interveni Sander. Cred că mi-ai rupt câteva coaste.

Reid îl ignoră, adresându-se în continuare lui Jamie.

— Ai fi putut să mă previi că vei simula scena morţii tale chiar aici, astăzi!

— Ţi-am spus de-o mie de ori că joc rolul lui Mercutio din „Romeo şi Julieta”. Sander mă ucide, apoi este ucis de Martin. Alex este maestrul de

balet. Ne ajută să punem la punct coregrafia pentru scena luptei. El e Martin, care va juca rolul lui Romeo, iar aceştia, Mark, Jonathan, Mickey, Greg şi Anton, scutierii familiilor Capulet şi Montague.

— Mă bucur de cunoştinţă.

— Bună! răspunseră toţi, prudenţi.

Urmă o tăcere penibilă, toţi privindu-l ca pe o ciudăţenie.

— Se pare că va fi un spectacol interesant, comentă Reid, gândindu-se la figurile bizare ale actorilor. Presupun că distribuţia nu e în stil tradiţional.

— Doar ţi-am spus, Reid. Cei din familia Montague sunt intelectuali cu pretenţii iar Capulet-ii sunt punkişti. Lordul şi lady Capulet sunt un fel de vedete de muzică rock care încep să îmbătrânească şi acţiunea este plasată în Seattle. E angajată chiar o formaţie locală pentru petrecerea de la familia Capulet. Va fi grozav. Actualele diferenţe de clasă vor aduce un plus de semnificaţie.

— Da, sunt sigur. Pot să văd cuţitul acela? se adresă el lui Sanders.

Era un cuţit uşor din plastic şi, la o apăsare uşoară, lama dispărea complet în mâner. Apoi, observând că mai era un buton, apăsă.

— Nu, nu apăsa! ţipă Jamie.

Prea târziu. Sânge fals ţâsni din lamă, murdărindu-i cămasa şi blugii

— Cred că, pentru astăzi, îmi ajung lupta şi vărsarea de sânge. Apoi, adresându-se lui Sander: te rog să mă scuzi că te-am atacat.

Se îndreptă spre casă, abia aşteptând să îndepărteze urmele de sânge, transpiraţie şi murdărie ale acelei zile îngrozitoare care spera să-şi fi epuizat surprizele neplăcute.

Abia atunci observă uriaşul Cadillac Coupé Deville roşu cu număr de Nevada, care ocupa spaţiu cât două maşini. Întâmplarea cu Jamie îi distrăsese atenţia atât de mult încât să nu-l observe, pentru că altfel, doar dacă erai orb sau mort nu l-ai fi văzut.

Uşa se deschise şi mama lui ieşi pe verandă, strălucitoare în costumul din mătase albă care-i punea în evidenţă şi mai mult tenul bronzat şi bijuteriile din aur.

— Bună, mamă.

— Bună, dragul meu! Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Eşti rănit?

— Sânge fals.

— L-ai ajutat pe Jamie să repete rolul? Ce drăguţ din partea ta că te implici în proiectul lui.

— Nu prea. Ar fi poate mai bine să nu te atingi de mine, îi spuse, văzând-o apropiindu-se. Băieţii mi-au spus că pătează.

— Înţeleg. Atunci, te voi îmbrăţişa după ce-ţi schimbi hainele.

Dincolo de zâmbetul afişat cu încăpăţânare, pe chipul mamei lui descifră urmele unei oarecare încordări şi îngrijorări.

Urcă în grabă scările, încercând să nu se gândească la dezamăgirile de pe chipul mamei. La ce se aşteptase? Doar îi spusese clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu gangsterul acela cu care se căsătorise, şi totuşi îl adusese aici.

***

Când Reid se hotărî în sfârşit să coboare, toţi colegii lui Jamie erau în bucătărie, sorbind toţi deodată, mâncând pizza şi bând bere – numai mărci scumpe. Mama se întreţinea cu ei, reuşind performanţa de-a nu se păta cu sos de roşii pe hainele din mătase, bunicul bea bere şi Travis, soţul mamei, stătea rezemat cu o cutie cu bere în mână şi burta revărsându-se peste cureaua lată cu catarama din argint şi turcoaze.

Când intră el, toţi tăcură, prudenţi.

— Bună, spuse Reid, stânjenit.

— Bună, răspunseră toţi în cor.

— Ce faci, Reid? întrebă Travis cu o cordialitate forţată, întinzând mâna. Dar, întâlnind privirea lui Reid, şi-o retrase imediat.

— Bine, mulţumesc.

— Presupun că nu te-ai mai gândit la oferta mea, nu-i aşa? Ţi-ar prinde foarte bine.

— Travis, mi-ai promis, spuse Angela.

— Da, iubito, scuză-mă.

Reid se prefăcu a nu fi auzit şi urmă o nouă tăcere.

— Jamie ne-a povestit despre mica neînţelegere de-afară, încercă Angela să creeze o atmosferă mai destinsă.

Reid luă o bere şi nu putu să nu observe că era foarte bună.

— Sunt impresionată că eşti în stare de orice sacrificiu pentru a-ţi apăra fratele.

— Eu nu sunt deloc, comentă Sander iritat.

— Nici nu mă miră, bietul de tine, să te trezeşti atacat aşa, din senin.

Reid gustă încă o dată din bere. Se uită la etichetă: Sierra Nevada. Se gândi c-ar trebui să ţină minte numele, apoi se sperie de această idee. Doar n-avea de gând să-nceapă să cumpere bere scumpă! Nu era stilul lui.

— În plus, povestea are o parte nostimă, continuă Angela.

— Mie nu-mi vine să râd.

— Nu prea ai simţul umorului.

Reid puse berea deoparte şi ieşi din bucătărie, simţindu-se urmărit de zece perechi de ochi curioşi. Angela îl ajunse din urmă pe verandă şi-l prinse de umăr.

— Stai!

— Ce este, mamă? Spune repede, pentru că plec.

— De cinci ani sunt fericită alături de Travis şi tu continui să fii supărat.

— Mamă, doar nu te aştepţi din partea mea să mă arăt mulţumit când vii să te lauzi cu banii cu care te-a cumpărat.

— M-a cumpărat? Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Dacă n-aş fi mama ta, nici nu te-aş putea ierta. Aştept scuzele tale.

— Nu înţeleg, mamă. După ce-ai fost căsătorită cu tata, cum ai putut.

— Reid, l-am iubit foarte mult pe tatăl tău, dar a murit de mult timp. Acum sunt fericită şi mă bucur de viaţă. Nu e nimic rău în asta.

Travis apăru în spatele ei, furios şi suspicios.

— Iarăsi e obraznic cu tine băiatul ăsta, iubito? Pentru că, dacă-i aşa, pe Dumnezeul meu dacă.

— Travis, te rog, nu înrăutăţi şi mai mult situaţia.

— M-am săturat să i se tot cânte în strună pentru a nu-i răni sentimentele! Cere imediat scuze mamei tale. Dacă nu, am să-ţi dau o lecţie pe care n-ai s-o uiţi toată viaţa!

Înaintă spre Reid, cu pumnii strânşi ameninţător.

— Travis, ai promis! ţipă Angela îngrozită.

Reid evaluă situaţia într-o fracţiune de secundă. Dacă nu-şi cerea scuze imediat, însemna să se bată cu Travis, gând care-i repugna, sau să-l lase pe Travis să-l bată, ceea ce-i repugna şi mai mult.

Nu-i rămânea decât să dispară cât mai repede. Sări în camionetă şi porni în trombă.

Tocmai îşi dăduse seama în ce direcţie mergea nebuneşte, când auzi sirena maşinii de poliţie în spatele lui.

Opri şi plăti amenda enormă, prima, care îi strica performanţa de a avea un carnet perfect curat.

Se înseră când parcă în faţa casei ei. Înăuntru, luminile erau aprinse. Rămase în maşină, întrebându-se ce naiba face, de ce venise la singura persoană din lume care ar fi putut să-l scoată din minţi mai mult decât era deja. Dac-ar mai fi avut o fărâmă de creier, ar fi plecat imediat.

La un moment dat, Kathleen dădu perdelele la o parte. Îl văzuse; prea târziu să mai fugă, aşadar coborî din maşină şi porni încet spre apartamentul ei.

— Şi eu voiam să-ţi telefonez pentru cec.

— Care cec?

— Pentru încuietoarea montată. Nu te-ai înors ca să-ţi plătesc?

— Nu, nu pentru asta am venit.

— Ia loc. Bei o cafea?

— Nu, cafeaua ta e prea tare, scumpo. N-o să-ţi vină să crezi prin ce-am trecut astăzi.

— Să fac un ceai?

— Da, sigur.

O privi mişcându-se prin bucătărie în timp ce pregătea ceaiul – în niciun caz un pliculeţ aruncat într-o cană de plastic, ceea ce deschidea încă o prăpastie între ei. Ceasca din porţelan era atât de fină, încât pur şi simplu îl inhiba.

— N-ai o cană normală? Mă tem să nu sparg chestia asta.

— Sigur.

Îi aduse o cană mare în care îi turnă ceaiul, apoi, uşor îmbujorată, îşi coborî privirea în pământ.

— Dacă n-ai venit pentru bani, atunci de ce ai venit?

Erau o mie de modalităţi în care ar fi putut să se exprime, dar nu-şi putea permite să dea gres.

— Vreau să rămân la tine în noaptea aceasta. Să-ţi explic, începu el văzându-i ochii măriţi de uimire. {tiu că îţi doreşti o relaţie stabilă, ştiu c-ai hotărât că nu sunt genul tău de bărbat, dar asta nu înseamnă că n-am putea să.

— Nu, nu cred.

— Nu mă pot gândi decât la tine. De ce să ne facem griji în privinţa viitorului? Să vedem ce se întâmplă zi de zi. Suntem două persoane mature. Putem stabili reguli de bază chiar acum. Îi luă mâna, desperat că n-o poate convinge. {tiu că astăzi m-ai dorit. Lasă-mă să te fac să simţi din nou acelaşi lucru, Kathleen.

— Nu, nu e vorba despre asta, vorbi ea uitându-se fix în ceascâ. Nu pot avea o relaţie intimă cu un bărbat care gândeşte urât despre mine. Nu-mi respecţi valorile. Pentru tine, nu sunt decât o femeie dornică de bani.

— Nu e adevărat. Îţi înţeleg punctul de vedere. Nu sunt de acord cu el, dar putem avea păreri diferite, nu-i aşa?

Distorsiona puţin adevărul, trebui să recunoască nemulţumit în sinea lui, dar ce altceva putea spune? Să ne bucurăm de fiecare clipă. Suntem liberi; să lăsăm această relaţie liberă, fără angajamente, fără promisiuni.

Ceea ce nu putea spune, făcându-l aproape să se sufoce, era că, dacă nu făcea dragoste cu ea în seara aceea, simţea că pur şi simplu moare. Se purta ca un adolescent îndrăgostit. Dacă făceau de câteva ori dragoste, ar fi putut gândi mai limpede apoi. Aproape că se simţea vinovat.

— Mă tentează atât de mult.

— Te rog, Kathleen. Am mare nevoie să fiu cu tine în noaptea aceasta.

Se temea să nu fi exagerat. Nu voia ca ea să creadă că e desperat. Îşi coborî privirea, aşteptând lovitura. Aştepta ca ea să-l salveze de sine însuşi, spunându-i să plece pentru totdeauna.

— Bine, spuse ea calm, cu ochii strălucind. Voi sta cu tine în noaptea aceasta.

CAPITOLUL 9

Kathleen se simţea ca o fată timidă de treisprezece ani la primul ei bal. Hotărârea veni de la sine, în urma acelei interminabile după-amiezi care fusese un adevărat iad pentru ea. Îşi spusese de mii de ori: nu era dragoste, ci pur şi simplu dorinţă trecătoare. Se întâlnise cu o mulţime de bărbaţi, dar nu mai avusese de mult timp o relaţie intimă. Dacă nu-şi putea stăpâni dorinţa, cel mai bun lucru era să se lase în voia acestui capriciu. La urma urmei, avea treizeci de ani şi suficientă experienţă pentru a nu se speria de o astfel de pasiune trecătoare. Avea dreptul la o ultimă aventură înainte de a începe să-şi caute în mod serios soţul potrivit. Deocamdată, era complet liberă. Era momentul perfect şi nimeni nu va şti nimic. Erau şi-asa destule lucruri pe care nu era necesar să le afle viitorul ei soţ.

— Adevărat? o întrebă el cu o voce catifelată.

— Mi-ai spus să mă gândesc bine ce vreau.

— Şi?

— Cred c-ai dreptate. În ciuda tuturor, raţiunilor, vreau să fiu cu tine în noaptea aceasta. Sunt de acord să stabilim reguli, înainte de a face pasul următor.

— Da, scumpo. Îi ridică mâna la buze şi-i sărută palma.

— Nu mă mai atinge cât discutăm aceste reguli, pentru că trebuie să am mintea limpede. Aşadar. Cum ai propus şi tu, va fi o relaţie fără angajamente. Niciunul din noi nu se va justifica în faţa celuilalt în legătură cu modul în care îşi petrece timpul. Suntem liberi să ne întâlnim cu alte persoane.

— Te referi la indivizi?

— Şi nu vom mai discuta subiectul. Subiectul în legătură cu care nu suntem de acord.

— Presupun că este vorba despre planul tău grozav de a te căsători cu un tip bogat pentru banii lui!

— Este exact genul de comentariu impertinent de care mă temeam! izbucni ea, sărind în picioare. Mai bine renunţăm! Du-te acasă!

— Iartă-mă, iartă-mă, retrag tot ce-am spus, imploră el, prinzând-o strâns.

— Dacă nu vrei să respecţi regulile, e inutil.

— Am să respect blestematele astea de reguli. Îmi pare rău. Am făcut acel comentariu pentru că m-am înfuriat. Gândul de a te şti cu un altul mă înfurie.

— Dar tu ai spus c-ar fi bine să procedăm aşa, fără angajamente. Este singurul mod în care putem.

— {tiu. Crede-mă, voi face tot ce pot. Numai că, nu sunt întotdeauna consecvent. Dacă trebuie să fiu cinstit în legătură cu ceea ce simt, atunci acceptă consecinţele.

— Nu te pot înţelege. Ascultă, Reid, vrei sau nu această aventură?

— Dumnezeule, cât de mult vreau!

O sărută lung, răvăsindu-i simţurile şi gândurile într-un vârtej din care nu se putea desprinde.

— Vino cu mine la lac.

— Unde?

— Ţi-am spus că am o cabană la Lacul Severin. Te rog, insistă el, văzând-o că ezită. Vreau neapărat să vezi lacul la lumina stelelor.

— Nu intenţionam să plec nicăieri.

— Nu e departe şi promit să ne întoarcem devreme mâine seară. Te rog, Kathleen. Aşa va fi mai uşor să.

— Să ce?

— Să respectăm regulile. Să mergem. Repede, până nu te răzgândeşti.

— Nu pot să mă răzgândesc din moment ce-am hotărât însă.

***

Un sfert de oră mai târziu, Kathleen încă mai stătea pe pat, cu geanta de voiaj în braţe, neştiind ce să facă. Simţea că, dacă pleacă în plină noapte cu el, nu va mai fi cale de întoarcere.

„Hai, du-te”, îi tot şoptea o voce din adâncul fiinţei, „aruncă-te în prăpastie, dar să nu spui că nu te-am prevenit!”

Uşa bucătăriei se deschise şi apăru Reid ţinând-o pe Sheba în braţe.

— Se pare că eşti gata.

***

Tăcură cea mai mare parte a drumului, încordaţi:

— Te simţi bine? întrebă el brusc.

— Da. De ce?

— Eşti atât de tăcută.

Sună telefonul, făcându-i să tresară. Reid îl închise imediat.

— Nu vreau să mă deranjeze nimeni în seara aceasta, mormăi el satisfăcut.

— Ai pe cineva care să te înlocuiască?

— Nu, nu mai am. Fostul meu partener, Sam, s-a căsătorit şi s-a mutat în Portland anul trecut. De atunci, lucrez singur. Aproape am ajuns, anunţă el intrând pe un drum mic care urca, apoi cobora.

Se opriră într-o poiană mărginită de rânduri dese de brazi şi pini. Când Reid stinse farurile, rămaseră în întuneric total.

— Nu-ţi fie teamă, îi spuse tandru, luând-o de mână şi sărutându-i delicat degetele. Este un loc frumos.

Mireasma tare a muntelui o învălui.

— Vino să-ţi arăt cabana.

— N-ai o lanternă?

— Nu la mine. Fii atentă, este un bolovan în dreapta. Ţinând-o strâns lângă el, o conduse pe o potecă până în dreptul unor trepte, unde îi aşează mâna pe o bară formată dintr-un lemn lustruit.

— Aşteaptă aici până aprind lumina.

Dispăru în întuneric, în faţa ei. Se auzi scârţâitul unei uşi, zgomotul unui zăvor. Apoi, Reid apăru în pragul uşii ţinând în mână o lampă cu petrol şi poftind-o înăuntru cu un gest curtenitor.

Cabana din lemn părea dintr-un alt secol. Se cobora o treaptă într-o încăpere cu fereastră mare prin care se vedea bezna de afară. Două fotolii uzate, dar care păreau confortabile, erau aşezate în faţa sobei. Un şifonier antic cu o oglindă pătată stătea lipit de perete şi patul demodat din colţ amintea nu prea subtil motivul pentru care veniseră acolo. Într-o cămăruţă de alături era instalată bucătăria.

— E cam mult praf, se scuză Reid. Am fost cam ocupat în ultima vreme

şi n-am mai trecut pe-aici. Ia loc până când fac focul.

Aprinse imediat surcelele care aşteptau pregătite în sobă şi, în lumina caldă care înveseli imediat încăperea, Kathleen începu să observe detaliile: perdele albe; un raft plin cu cărţi; un teanc de reviste de motociclism; o comodă cojită din care Reid scoase un braţ de lenjerie de pat.

— Avem doi saci de dormit din care putem face o plapumă. Său. Îndrăznesc să sper prea mult?

— N-am de gând să-ţi cer să dormi pe-un scaun, dacă asta te interesează, numai că Eşti atât de practic.

— {tiu din experienţă că, de câte ori sunt lângă tine nu mai sunt raţional. Aşa că, mai bine pun acum la punct detaliile practice, atât timp cât încă mai pot.

— Am uitat complet de mâncare.

— Sunt prea încordat ca să mai simt foamea. Dar sunt provizii în dulap: sardele, biscuiţi, supă, conserve de fructe, cafea, lapte. Nu vom muri de foame, dar nu vom avea icre negre. Dacă eşti cu mine, mănânci biscuiţi şi sardele.

— Mă adaptez.

— Oare?!

Atmosfera deveni brusc încărcată; păsea pulsând de energie – acea energie de care îi era atât nesaţ şi teamă lui Kathleen.

— E minunat aici, comentă ea.

— Este locul meu preferat.

— Mulţumesc că îl împarţi cu mine.

— Mulţumesc c-ai venit.

Kathleen simţi că tăcerea ei spunea mai mult decât orice cuvinte. Se ridică şi merse la fereastră.

— Mâine vei vedea lacul de la această fereastră. „Mâine.”, se gândi ea cu un fior de plăcere şi teamă, „când vor fi trecut de cine ştie câte puncte de unde nu mai există cale de întoarcere”.

— Îţi pare rău c-ai venit? De ce nu mă priveşti? Ajunsese chiar în spatele ei, învăluind-o în căldura lui.

— Mi-e puţin teamă.

— Văd că ţi-ai pus iar acest pulover lălâu care mă înnebuneşte. Mulţumesc, scumpo.

— Este cel mai călduros pe care-l am.

Se priviră atât de lung şi intens, încât izbucniră amândoi în râs.

— Niciodată n-am fost atât de tăcută.

— Nici eu, dar nu vreau să fac nicio greşeală. Aş vrea să facem un milion de lucruri împreună, dar nu ştiu de unde să încep.

Kathleen inspiră profund, se duse la pat, îşi scoase cizmele şi se aşeză cu picioarele încrucişate.

— Reid.

— Da?

— Începi prin a mă săruta. Întotdeauna funcţionează perfect. Era ca şi cum această invitaţie ar fi dezlănţuit în el o forţă primordială, nestăpânită, sălbatică, un dor ce se cerea cu desperare potolit.

***

Când se trezi a doua zi dimineaţă, dezorientată, îmbujorată de amintirile nopţii trecute, era singură în pat. Încăperea era inundată de lumina pe care lacul o reflecta, înapoind-o cu zeci de sclipiri. Totul părea mai real.

Uşa cabanei se deschise şi Reid intră cu un braţ de lemne proaspăt tăiate.

— Ţi-am pregătit baia şi am făcut clătite.

— Minunat. Totul e grozav aici.

— Mai ales tu.

Mâncară clătite cu gem de zmeură şi băură cafea, aşezaţi pe treptele verandei, apoi merseră să se plimbe prin pădurea din jurul lacului. Lumea părea nesfârşită şi misterioasă. Kathleen îi înconjură gâtul cu braţele.

— Există dificultăţi logistice majore pentru a face dragoste pe vârf de munte în octombrie, dar dacă vrei să le înfruntăm, sunt al tău.

— Vreau, anunţă ea hotărâtă.

Era o zi incredibilă. Cea mai grozavă pe care Kathleen o trăise vreodată. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de fericită.

Când soarele coborî la orizont, deveniră tăcuţi. Vorbiră foarte puţin pe

drumul de întoarcere. Era ca şi cum erau pe punctul de a pierde ceva preţios.

Reid opri maşina în faţa casei ei, privind-o întrebător.

Asta este, îşi spuse Kathleen cu duritate. Aici este graniţa care desparte lumea de vis de lumea adevărată. Apoi, îşi spuse că nu e nevoie să revină atât de brusc la problemele cotidiene.

— Vrei să rămâi la mine în această noapte?

— Mai mult decât orice altceva pe lume.

Se prinseră strâns de mână. Un fior de bucurie şi durere o străbătu. Clipele magice aveau să mai continue. Minunea era însă adevărată.

Capitolul 10

Zgomotul duşului îl trezi pe Reid. Ştia unde se află, chiar înainte de a deschide ochii, pentru că parfumul fin al lui Kathleen îl învăluia misterios. Se simţea grozav chiar dacă Sheba, cuibărită pe umărul lui, îi acoperise gâtul cu coada şi nu se arăta deloc dispusă să se deplaseze nici măcar cu un centimetru.

Uşa dormitorului se deschise şi apăru Kathleen, cu un aer tensionat.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa. N-a sunat ceasul şi sunt în mare întârziere. Scuză-mă, dar trebuie să alerg. Ai prosoape în comodă şi mâncare în frigider. Fă-ţi cafea, dacă vrei. Eu o să-mi cumpăr pe drum.

Începu să-şi pună lenjeria pe sub halatul cu care venise de la duş.

— Kathleen, după tot ce-a fost între noi în acest weekend, trebuie să te îmbraci aşa, ca şi cum ai avea reţineri faţă de mine?

— Iartă-mă, Reid. Nu are nimic de-a face cu tine. Este stresul de luni dimineaţă. Este deja nouă fără un sfert; asta înseamnă că voi întârzia aproape o oră. Livia o să mă omoare. N-am ascultat mesajele telefonice aseară şi acum mi-e groază s-o fac. Am revenit la această realitate brutală, asta e tot.

Înainte de a-şi pune sutienul, Kathleen ezită o clipă, apoi se dezbrăcă de halat.

— Aşa e mai bine?

— Mult mai bine.

Sări din pat şi revărsă asupra ei o ploaie de săruturi.

— Ai câştigat, Reid. Poţi face orice din mine când mă atingi aşa. Dar nu mă mai tortura. Trebuie neapărat să plec.

— Te pot duce eu cu maşina.

— Nu, mulţumesc. Autobuzul vine peste câteva minute.

Se îmbrăcă repede, îşi luă poseta şi se mai întoarse o dată din uşă.

— Reid?

— Da?

— Ieri a fost minunat.

Reid privi lung în urma ei. Apoi oftă şi scoase telefonul din buzunarul hainei. Era timpul să coboare şi el la realitate.

***

Doar gândul la cafeaua tare a Nanettei o susţinu pe Kathleen în goana după autobuz şi apoi până ajunse la serviciu. Din fericire, rulota cu cafea expresso era la locul obişnuit.

— Nanette, unde-ai fost? Nu te-am văzut de câteva zile.

— Mi-am luat liber din cauza repetiţiilor. Mâine avem premiera aşa că în curând îmi voi relua programul normal.

— Din fericire, pentru că nimeni nu face o cafea atât de bună ca tine. Ce repetaţi?

— „Romeo şi Julieta”.

— Nu glumeşti? Ce rol ai?

— Julieta.

Kathleen rămase mută de uimire, încercând să şi-o imagineze pe Nanette – vopsită în ziua aceea blond platinat şi având buzele acoperite cu ruj negru – în rochie lungă, model renascentist.

— Asta e ceva grozav!

— {tiu. Vrei să vii?

— Mi-ar face plăcere.

— Excelent! Am să-ţi rezerv un loc grozav. Vineri, sâmbătă sau duminică la matineu?

— Cred că dumincă ar fi cel mai bine.

***

Ziua de lucru a lui Kathleen începu prost de cum păsi pe uşă.

— Livia te roagă să mergi imediat în biroul ei, o anunţă Trish pe un ton triumfător.

Livia era într-adevăr furioasă.

— Kathleen, ce drăguţ din partea ta să ne onorezi în sfârşit cu prezenţa, spuse ea stăpânindu-se. Ia loc. Acum, spune-mi de ce n-ai venit ieri după-amiază la Hotelul Sedgewrick.

— Ieri? Dar n-am ştiut...

— A apărut o situaţie neprevăzută. A izbucnit un incendiu în sala mare

de la Sedgewrick, ceea ce a determinat modificări substanţiale în planul nostru. Din fericire, familia Huggleston s-a oferit să găzduiască gala la proprietatea lor. Presupun că-ţi spun nişte noutăţi, nu-i aşa?

— N-am auzit de.

— Ţi-am lăsat un mesaj telefonic sâmbătă seara. M-ai dezamăgit profund, Kathleen.

— Îmi pare foarte rău, Livia. Am plecat din oraş pe neaşteptate.

— Ai plecat din oraş? Chiar înainte de cea mai mare colectă de fonduri a sezonului?

— A survenit ceva de ultimă oră şi.

— Şi nici măcar nu te-ai deranjat să verifici mesajele.

— Nu aveam telefon acolo unde am fost, spuse Kathleen sperând să se deschidă o gaură în pământ, care s-o înghită.

— Ai fost singură?

Cu faţa roşie ca focul, privind în jos, Kathleen scutură din cap. Şefa ei n-avea niciun drept s-o întrebe aşa ceva, dar nu intenţiona s-o enerveze şi mai mult atrăgându-i atenţia.

Livia nu mai spuse nimic şi se-ntoarse spre ecranul calculatorului. Kathleen ieşi din biroul ei simţindu-se complet distrusă. Avea un nod în stomac. Cum fusese posibil să strice totul într-un mod atât de spectaculos, fără nicio urmă de nelinişte? Cum putuse să distrugă totul? Se purta exact ca înainte de a hotărî să-şi schimbe viaţa. De câte ori se-ndrăgostea, urma un dezastru: principiul funcţiona cu precizie de ceas.

Numai că acum, spre deosebire de alte dăţi, era cu adevărat îndrăgostită. De unde rezulta că dezastrul va fi şi mai mare. Era pe punctul de a-şi pierde slujba la care ţinea atât de mult; şi asta numai pentru un weekend plin de pasiune.

Nu, n-a fost doar atât, a fost cel mai frumos weekend din viaţa ei.

Dar nu, nu putea să-şi lase viaţa condusă de emoţii şi sentimente. Trebuia să şi-l scoată din minte pe Reid – începând chiar de acum.

Maggie, Jens şi Nancy o instruiră în legătură cu complicatul proces de reorganizare care trebuia început imediat. Munci toată ziua, fără pauză, fără să mănânce, fără măcar să fi reuşit să-şi bea cafeaua cumpărată de

dimineaţă. La ora şapte seara ieşi din biroul pustiu şi se târî, cu o durere de cap înfiorătoare şi-o arsură cumplită în stomac, până la staţia de autobuz.

Urcând scările spre apartamentul ei, observă că lumina era aprinsă. Poate că Reid o uitase aşa. Gândul la Reid îi produse din nou un vârtej de stări şi sentimente contradictorii. Aproape că-i venea să se aşeze acolo, pe trepte şi să plângă. Nu, trebuia să reziste până ajunge înăuntru. Auzi telefonul sunând pe când descuia. Se opri în bucătărie să asculte mesajul. Era Dovey; bine că n-a răspuns. Vocea lui, deşi optimistă, suna strident:

„Kathleen, unde eşti? Te-am căutat toată ziua. Oricum, nu mai are importanţă. Să trecem la problemele care ne interesează. Îmi pare rău că n-a mers cu Reginald. Eram atât de sigur că el e bărbatul potrivit. Dar, am găsit perechea ideală pentru tine. Îl cheamă Wilton Denham şi e pur şi simplu de vis: frumos, elegant, bogat, sponsor de muzeu. Vine la gală. I-am povestit despre tine şi este foarte curios să te cunoască. Este chirurg plastic – şi încă unul foarte bun. În concluzie, corespunde punct cu punct cerinţelor de pe lista ta. Sunt sigur că”.

Kathleen ridică receptorul cu o mişcare bruscă.

— Dovey?

— Ah, eşti acasă, draga mea?

— Dovey, te rog nu-mi mai căuta parteneri.

— Dar, scumpa mea.

— Nu mai suport stresul. Mai bine rămân fată bătrână.

— Draga mea, dacă nu-ţi reuşeşte o dată, încearcă din nou şi din nou. Nu renunţa! Ai nevoie de un partener pentru gală, nu-i aşa?

— Voi supravieţui şi fără.

— Dar nu e niciun rău în a mai încerca. Îngăduie-mi o ultimă dată.

— Nu m-ai putea însoţi tu, măcar acum?

— Nu, dragă. Alphonse vine cu mine. În plus, n-aş rata niciodată ocazia de-a aranja o întâlnire. Hai, Kathleen!

Kathleen ezită, încercând să găsească o scuză.

— Consider că tăcerea ta înseamnă „da”.

— Dovey, eu.

— Îi voi da numărul tău de telefon şi veţi fi perechea cea mai încântătoare. Pa, scumpa mea.

Kathleen închise telefonul şi rămase privindu-l lung.

— Ce conţine lista? se auzi vocea gravă a lui Reid din living, unde stătea pe canapea cu Sheba instalată comod pe pieptul lui.

Kathleen se sperie îngrozitor. Scoase un ţipăt scurt şi simţi cum încep să-i tremure genunchii.

— Ce faci aici? Încet, panica iniţială se transformă în furie.

— O răsfăţ pe Sheba. Nu-mi amintesc să-mi fi spus să plec naibii de-aici când ne-am despărţit de dimineaţă.

— Vrei să spui c-ai fost aici toată ziua?

— Am plecat, am venit.

— Ai plecat şi-ai venit? Reid, ăsta e spaţiul meu privat. Nu ţi-am dat cheie!

— Fii serioasă, Kathleen, doar eu ţi-am făcut cheile.

— Şi ţi-ai făcut şi tu una fără să-mi spui? Cum îndrăzneşti?

— Nu ştiu de ce faci atâta caz.

— De ce fac atâta caz? Este pur şi simplu un coşmar. Mi-ai spus că eşti de acord cu o aventură. Acum vin acasă după ce-am fost la un pas de-a fi concediată.

— Concediată?

— Da. Aproape. Vin acasă şi constat că te-ai mutat la mine în apartament! în niciun caz nu pot admite aşa ceva. Nu mă pot lăsa dusă aşa, de val.

— Ce conţine lista, Kathleen?

— N-are nicio legătură.

— Prietenul tău a spus că medicul chirurg corespunde punct cu punct cerinţelor de pe listă. Vreau să ştiu şi eu care sunt acele cerinţe. Îmi datorezi cel puţin atât.

— Îţi datorez? Nu-ţi datorez nimic, ticălos încrezut.

— Hai, spune. Care sunt criteriile? Mărimea investiţiilor? Suprafaţa apartamentului? Marca maşinii? Diploma? Care sunt adevăratele tale priorităţi, Kathleen? Spune-mi adevărul. Voi rezista.

— Nu vreau să discut despre asta, Reid. Ai promis. Este una din reguli.

— La dracu', regulile! Mergi la o petrecere selectă cu un individ bogat şi ai pretenţia să nu-mi pese? întrebă el prinzând-o de umeri. Îmi ceri prea mult.

— Nu ţi-am cerut nimic. Ai auzit întâmplător o convorbire personală.

— Aşadar, n-aveai de gând să-mi spui deloc. Care este evenimentul?

— Gala. Muzeul organizează un bal de colectare de fonduri. Este într-adevăr o ocazie importantă.

— Atât de importantă, încât nu te poţi face de ruşine apărând în compania unuia ca mine!

— Nu fi grosolan! Oricum, nu m-aş fi gândit să te invit. Biletul costă cinci sute de dolari.

Reid rămase o clipă uimit.

— Nu se poate!

— Ţi-am spus că este pentru strângerea de fonduri. Aceasta este una din modalităţile prin care susţinem muzeul.

— Şi individul acesta bogat?... O să-l aduci acasă la tine?

— Nu-l cunosc, deocamdată. Şi în afară de asta, pot face orice vreau! Nu trebuie să-ţi dau socoteală nici ţie, nici altcuiva.

Reid o privi lung. Durerea din ochii lui îi transformă furia într-o spaimă dureroasă.

— E adevărat, nu trebuie să dai socoteală, spuse el aproape mecanic. Cred că nu mai e nimic de spus. Plec.

Abia în momentul în care Reid îşi luă jacheta de pe spătarul unui scaun, Kathleen se întoarse şi văzu masa aranjată cu lumânările aprinse, sticla cu vin, bagheta, brânza, farfuriile cu mâncare frumos ornată, fructele, prăjiturile cu care el o aşteptase.

— Dumnezeule, Reid.

— Nu spune nimic. Aruncă totul şi să uităm ce-a fost.

— Reid, nu pleca. Iartă-mă. M-am enervat, dar n-am vrut să.

— Nu-ţi face griji, scumpo. Ştiam de la început că se va întâmpla aşa. Mai bine acum decât mai târziu. Nu te voi mai deranja. Deschise uşa şi ieşi, apoi mai întoarse o dată capul de pe palier. Distracţie plăcută la gală

cu domnul doctor!

CAPITOLUL 11

Gala promitea a fi un succes absolut. Totul strălucea în sala de bal a conacului Huggleston.

Kathleen se învârtea pe ringul de dans în braţele doctorului Wilton Denham, întrebându-se dacă se observa faptul că se simte îngrozitor. La un moment dat, îşi dădu seama că interminabilul lui monolog se oprise.

— Poftim? întrebă ea cu un aer absent.

— Te-ntrebam dacă vrei numărul lui de telefon.

— Al cui număr de telefon?

Doctorul Denham oftă, încruntându-se uşor.

— Al colegului meu. După cum spuneam, este specialist în dermatologie, în probleme ca, de exemplu, extirparea aluniţelor.

Încet, încet, Kathleen realiză că doctorul vorbea despre aluniţa ei.

— Mi-am dedicat întreaga viaţă acestei misiuni, continuă el cu blândeţe.

— Ce misiune?

Doctorul Denham oftă din nou şi făcu o piruetă plină de graţie.

— Nimeni nu trebuie să suporte chinul de a trăi toată viaţa cu un defect corectabil.

Zâmbi arătându-şi dinţii de o perfecţiune nefirească, rămânând cu ochii aţintiţi în colţul gurii ei.

Lui Kathleen îi venea să-şi acopere aluniţa cu mâna şi, mai ales, să-i tragă doctorului o palmă, ceea ce nu era chiar atât de greu de realizat. Dar, asta-i mai lipsea, să facă o scenă în mijlocul ringului de dans, ca Livia să aibă cu adevărat motiv s-o dea afară.

— Mulţumesc foarte mult, dar n-am considerat niciodată că aluniţa mea ar constitui o problemă estetică.

— Da, răspunse doctorul, examinând-o în continuare fascinat.

Orchestra termină de cântat melodia şi, spre marea ei uşurare, Kathleen îl văzu pe Dovey apropiindu-se de ei.

— Draga mea Kathleen! O apariţie de vis, aşa cum am prevăzut! Făcu un pas înapoi ca să admire mai bine rochia aurie din lame cu un decolteu mai îndrăzneţ decât oricare pe care Kathleen îl purtase înainte. Cea mai

luminoasă stea! Cum te simţi, domnule doctor? Te distrezi bine?

— Desigur!

— Nu-i aşa că partenera pe care ţi-am ales-o este delicioasă?

— Absolut încântătoare.

— Kathleen, ţi-am spus că datorită acestui talentat doctor pot purta acum smochingul?

— Da, mi-ai spus. Presupun că asta e specialitatea ta, încercă ea să se arate interesată de profesia partenerului său.

— Liposucţie, măriri şi micşorări de sâni şi altele. Încerc să ajut fiecare pacient să ajungă la o siluetă perfectă.

— Aşa cum ai făcut pentru mine. Kathleen, însă, n-are motive să-şi facă griji în privinţa siluetei, ca noi ceilalţi, bieţi muritori expusi imperfecţiunilor.

— Dovey, te rog! încercă ea să-i tempereze entuziasmul pe care sampania în cantitate nelimitată i-l exarcerba întotdeauna.

— Da, sunt unii care preferă formele pline, spuse doctorul, nu prea convins, examinând-o cu ochi de profesionist.

— Vrei să spui că n-ar strica să mai slăbesc?

— E o deformaţie profesională în cazul meu să remarc nişte nuanţe care trec neobservate în mod normal.

— Înţeleg. Se mulţumi Kathleen să spună, reprimându-şi cu toată puterea răspunsul sarcastic pe care ar fi vrut să-l dea.

— N-am avut nici cea mai mică intenţie să te jignesc.

— Nu?

Dovey interveni cu un zâmbet binevoitor.

— Draga mea, de fapt am venit să te răpesc. I-am promis Liviei că te aduc urgent. O voi conduce înapoi imediat ce termină de discutat cu Livia, se adresă el doctorului, luând-o pe Kathleen de braţ şi dispărând apoi în mulţime.

— Ai auzit ce mi-a spus, Dovey?

— Fii calmă. Nu e cazul să faci o greşeală chiar acum. Livia e îngrozitor de nervoasă.

— Dovey, omul acesta e de părere c-ar trebui să fac operaţie estetică. Reginald, cel cu care mi-ai aranjat întâlnirea dinainte, era de părere c-ar

trebui să iau medicamente. Unde-i găseşti?

— Kathleen, te rog. Încerc doar să te ajut. Sunt de partea ta.

— Scuză-mă, nu pe tine sunt supărată.

— Te aşteaptă Livia, spuse Dovey cu faţa înduiosată, bătând-o încurajator pe umăr.

Livia arăta superb în rochia argintie înaltă pe gât. Părul ei alb strâns într-un coc auster îi da o notă în plus de distincţie.

— Kathleen, arăţi minunat.

— Mulţumesc, Livia.

— Kathleen, văd că eşti însoţită de doctorul Denham.

— Da.

— O alegere excelentă. Doctorul sponsorizează de ani de zile muzeul şi este o persoană încântătoare şi cultă. El mi-a făcut operaţie la bărbie acum doi ani.

— Ah.

— Îmi pare rău că te iau de lângă el, dar avem câteva lucruri de făcut. Fii atentă, pentru că trebuie să începem imediat.

Livia însiră o listă lungă de sarcini, în timp ce Kathleen asculta cu atenţie, regretând că nu-şi luase o posetă suficient de mare pentru a-şi fi putut pune şi-un carneţel înăuntru.

— Deocamdată, asta e tot, dar fii pregătită! Sunt sigură că ne vom atinge obiectivul propus în seara aceasta, dar trebuie să ne facem fiecare datoria.

Kathleen plecă repede, încercând să-şi ordoneze în minte instrucţiunile primite. Abia când Dovey repetă întrebarea, îl auzi şi-o conştientiză.

— Kathleen, cine e bărbatul acela?

— Ce bărbat, Dovey? Nu-mi distrage atenţia. Nu vreau să uit ce am de făcut.

— Bărbatul acela superb te priveşte înnebunit. Ascunzi ceva, ştrengăriţo!

Kathleen îngheţă.

— Are ochi verzi? şopti ea.

— Cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată, confirmă Dovey,

încântat. Nas aristocratic, pomeţi proeminenţi, gură fermă.

Kathleen se-ntoarse şi-l văzu pe Reid. Se priviră lung, în tăcere.

— A naibii rochie, reuşi Reid să spună, înghiţind cu greu.

— Îţi displace grozav, nu-i aşa?

— Nu chiar. Ştii ce părere am despre rochiile tale de seară. Du-te, etalează-te, spuse el văzând-o că încearcă să-şi acopere decolteul cu părul. Se pare că nu mai am niciun drept de proprietate. De fapt, ai spus-o clar.

— Ai venit aici să mă insulţi?

— Nu, Kathleen.

Orchestra tocmai începuse un cântec de dragoste. Reid îşi desfăcu braţele şi oftă, cuprinzând-o în braţe şi respirându-i parfumul. Când ultimele acorduri se stinseră, se depărtă puţin şi o privi în ochi.

— Reid, îmi pare rău, sopţi ea, venind la pieptul lui, când lacrima strălucitoare din colţul genelor i se rostogoli pe obraz.

— Să nu-ţi închipui că mă aflu aici pentru că aici mi-e locul, începu el, brusc suspicios, pe un ton mai aspru şi mai tare decât intenţionase. M-am zbătut pentru acest bilet pentru c-am vrut să văd concurenţa.

Kathleen se trase de la pieptul lui, străduindu-se să-ndepărteze lacrimile fără să-şi strice fardul.

— Nu sunt la înălţimea standardelor, nu? scrâşni el din dinţi, luând un pahar de sampanie de pe una din tăvile cu care tocmai se trecea. Lumea ta este complet diferită de-a mea.

— N-ai dreptate.

Reid se simţea penibil, ceea ce-l înfurie.

— Mă-ndoiesc că n-am dreptate. Bău sampania dintr-o înghiţitură, rămânând cu un gust amar.

— Reid, de ce-ai venit?

— Nu ştiu. Presupun că din curiozitate. Sau, poate ca să bat pe cineva. Unde e doctorul? Arată-mi-l.

— Sper că glumeşti.

— Vrei să vezi?

Reid nu putu savura expresia îngrozită a feţei lui Kathleen decât câteva

secunde, înainte de venirea unui bărbat înalt, cu părul aranjat extrem de atent, care îi displăcu instantaneu.

— Aici erai, Kathleen! începusem să mă întreb dacă nu cumvă mă eviţi.

— Deloc, răspunse ea jenată. Am avut câteva probleme de rezolvat.

Reid îi cuprinse umerii cu braţul.

— Aşadar, acesta e doctorul?

— Poftim?

— Tu eşti individul cu liposucţia, nu-i aşa?

— Mă numesc Denham. Cine eşti?

— Domnul doctor Denham, Reid Abram, un prieten de-al meu, interveni Kathleen.

— Ah. Cu ce te ocupi, domnule Abram? întrebă doctorul Denham după ce-l măsură cu privirea dispreţuitor.

— Descui uşi.

— Este lăcătuş, explică repede Kathleen. A realizat sistemul de securitate la noile birouri.

— Ah, da. Presupun că nu eşti dispus să explici motivul pentru care pari atât de furios.

— Nu, nu cred că sunt dispus, spuse Reid, imitându-i modul nesuferit de a vorbi. Era deja cu pumnii strânşi, curios dacă e vreo diferenţă între a pocni un nas care a suferit o operaţie estetică, faţă de un nas normal.

— Domnilor tocmai s-a anunţat că în curând va începe licitaţia de artă, interveni Kathleen desperată.

— Ah, să n-o ratăm. Intenţionez să cumpăr un bronz superb Tsutakawa, spuse doctorul, oferind braţul lui Kathleen.

Dacă îl ia de braţ, hotărî imediat Reid, doctorul nu mai scapă de pumnul său.

— Mergi înainte fără mine, spuse Kathleen, evaluând repede pericolul. Eu mai am de pus la punct câteva amănunte în legătură cu desfăşurarea licitaţiei.

— Cum doreşti, se resemnă doctorul, aruncând o privire rapidă şi spre ea şi spre Reid. Ne vedem acolo.

După ce acesta dispăru în mulţimea care se îndrepta spre holul unde

urma să aibă loc licitaţia, Kathleen se întoarse furioasă spre Reid.

— Te comporţi ca o fiară.

— Nu asta vrei? Apoi, văzând o uşă care se deschidea spre un culoar slab luminat, o prinse brutal de braţ. Vino cu mine.

— Unde mă duci?

— Încă nu ştiu.

O târî printre smochinguri, paiete, diamante şi decolteuri, cu ochii aţintiţi asupra acelei uşi deschise. Intră şi continuă s-o tragă după el pe un coridor lung, cu covor gros.

— Ce naiba ai de gând? ţipă ea, zbătându-se.

— Să mă comport ca o fiară, ce altceva? spuse Reid intrând în încăperea de la capătul coridorului: o bibliotecă.

Ţinând-o de umeri, rezemată de uşă, îi studie cu atenţie trăsăturile delicate ale feţei, bărbia ridicată provocator, linia senzuală a gâtului, decolteul adânc cu promisiuni înnebunitoare.

— Reid, nu poţi face aşa ceva!

— Facem pariu?

O sărută înnebunit de dorinţă, iar ea răspunse cu aceeaşi pasiune.

— Reid, îmi distrugi rochia! Cum voi mai apărea?

Nu-mi pasă. Fiecare protest devenea prizonierul unui sărut până când trupurile lor înlănţuite se contopiră irezistibil în clipa de extaz şi împlinire numai de ei ştiută.

— Nu mă aşteptam să fii aici, Reid. Nu ştiu ce să cred.

— Nu crede şi nu te gândi la nimic. Nici eu nu vreau să mă gândesc la nimic. Singurul lucru de care-mi pasă este ca nu cumva să mergi acasă cu doctorul.

— Ce idee! N-o să-ţi vină să crezi ce mi-a sugerat!

— Ce? Instinctiv, strânse din nou pumnii.

— Să fac operaţie estetică! N-a spus direct, pentru că este mult prea politicos, dar consideră că sunt prea grasă şi mi-a sugerat să fac o operaţie de liposucţie. De asemenea, ca să fiu scutită de-a trăi toată viaţa cu o imperfecţiune estetică, mi-a sugerat să-mi fac operaţie de extirpare a aluniţei.

— Nu! Sper că nu vei face niciodată aşa ceva! Promite-mi. Promite-mi! insistă el, îngrozit.

— Promit. Dar trebuie să-mi promiţi şi tu ceva: că te comporţi civilizat şi nu mai faci scene.

Deschise uşa şi ieşi la lumina necruţătoare cu obrajii ei îmbujoraţi, sclipirea din ochi, părul ciufulit, rochia sifonată.

— De-acum, licitaţia de artă s-a terminat deja, la fel ca şi cariera mea, presupun. Voi încerca să mă port cu profesionalism, iar tu nu mă mai enerva şi spiona. Ai înţeles?

— În niciun caz, scumpo. Te voi urma peste tot, ca să mă asigur că doctorul nu întrece limita.

— Fără scene!

***

Licitaţia a fost un succes răsunător, judecând după zâmbetul triumfător de pe chipul Liviei. Kathleen apăru chiar când doctorul Denham intra în posesia bronzului Tsutakawa cel mai râvnit, pentru suma de patruzeci de mii de dolari. Alte lucrări ale unor cunoscuţi artişti fuseseră adjudecate în schimbul unor sume la fel de fabuloase. Urmă licitaţia pachetelor turistice pentru vacanţe, organizată de Kathleen: taberele de caiac, croazierele până spre Alaska, tururile de vizitare a grădinilor de pe proprietăţile din zonă, tururile cu avioane charter, toate cumpărate în schimbul unor sume mari. Livia zâmbea aprobator, dar Kathleen era prea tulburată pentru a-i aprecia laudele. Se simţea vulnerabilă şi expusă, dar reuşi să facă faţă.

zâmbind sponsorilor şi donatorilor, felicitându-i pentru achiziţiile făcute, discutând cu ei despre tot felul de nimicuri. Nu-şi mai amintea nici cu cine vorbise, nici despre ce. Era clar că-şi atinseseră obiectivul, probabil reuşiseră să strângă o sumă chiar mai mare decât era scontată. Era prea obosită ca să-i mai pese, mult prea conştientă de privirea lui Reid aţintită asupra ei de la celălalt capăt al încăperii.

Oaspeţii începură să plece şi strângerile de mână, săruturile date mai mult în aer şi mulţumirile nesincere păreau să nu se mai termine. Într-un târziu, Kathleen se prăbuşi într-un fotoliu, oftând. Simţi imediat prezenţa lui Reid lângă ea.

— A treia oară se-ndeplineste vraja, sopţi el.

— Cum adică?

— Dacă te salvez de la a treia întâlnire, eşti a mea pentru totdeauna.

— Nu vorbi ca un om al cavernelor, Reid, reacţionă ea la tonul lui extrem de posesiv. Nu se potriveşte cu smochingul pe care-l porţi.

— La naiba cu smochingul.

Îşi plimbă degetele pe gâtul ei, irezistibil. Cum i s-ar fi putut pretinde să-i reziste? Se ridică şi-l luă de braţ, ieşind împreună din clădire, unde şoferii trăgeau maşinile la scară.

Doctorul Denham aştepta afară, din fericire la braţ cu Livia. Şoferul tocmai îi adusese Mercedesul argintiu.

— Nu-ţi pot spune cât de recunoscătoare îţi sunt pentru sprijinul acordat muzeului, Wilton, spuse Livia pe un ton afectat. Mă bucur mult că bronzul Tsutakawa este al tău, pentru că nimeni nu l-ar fi apreciat mai mult.

— Sunt foarte mişcat de părerea atât de bună pe care-o ai despre gustul meu artistic, draga mea.

— Ah. Kathleen, iată-te! Wilton te-a căutat peste tot!

— Îmi pare rău, dar am avut o mulţime de lucruri de făcut.

— Nu mai are importanţă. Bine că te-am găsit acum. Sper să-mi permiţi să te conduc acasă, spuse Wilton Denham bucuros, luând cheile maşinii de la şofer.

Tăcură toţi, şocaţi. Livia îl privea pe Reid de parcă ar fi fost un extraterestru, apoi, încet, încet îl recunoscu.

— Ah, tânărul care ne-a instalat încuietorile.

— Chiar eu.

— N-am ştiut că te interesează artele.

— Surprizele sunt inepuizabile, după cum se pare, răspunse Reid rece.

Kathleen căuta desperată să spună ceva să salveze situaţia. Doctorul Denham tusi uşor, zâmbi spre Livia cu acel zâmbet impecabil şi-şi luă rămas-bun.

— A fost o seară superbă, Livia. Noapte bună.

— Kathleen, spuse Livia după ce doctorul plecă. Aş dori să discut puţin cu tine.

— Sigur că da.

Cu acel gol în stomac cu care se obişnuise în ultima săptămână, Kathleen o urmă înăuntru.

— Kathleen, crezi c-ai putea face astfel încât să nu umilesti, cu viaţa amoroasă pe care o duci, pe cel mai generos sponsor al organizaţiei noastre? Cer prea mult? Pentru că, altfel, atunci poate că ar trebui să te gândeşti la o altă carieră.

— Livia, viaţa mea amoroasă mă priveşte numai pe mine.

— Nu mai vreau s-aud nimic, Kathleen. E târziu şi sunt obosită şi, sincer, nici n-am chef pentru aşa ceva.

— Livia, n-am avut intenţia să.

— Şi cum a reuşit un lăcătus oarecare să obţină un bilet la gală? Presupun că nu eşti străină de acest lucru; ar fi fost imposibil să-şi permită să cumpere unul ei singur.

— Nu este deloc o persoană oarecare şi-şi poate permite să cumpere un astfel de bilet.

— Ştii ceva, Kathleen? Nici nu mă interesează. Te aşteaptă caleaşca afară! Ce ciudat, să pleci de la un astfel de bal cu o. Camionetă.

După care Livia îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

— Ei? Vocea lui Reid era liniştită, dar ameninţătoare.

— Nu mă mai privi aşa. Nu sunt sigură dacă am fost concediată sau nu.

— Concediată? De ce? Pentru c-ai fost văzută în compania unuia ca mine?

— Uite ce este, aproape mi-am pierdut serviciul. Ai putea avea măcar puţină înţelegere şi compasiune.

— Nu-mi amintesc să fi avut nevoie de compasiune în bibliotecă.

— Vorbeşte mai încet.

— Urcă şi discutăm în drum spre casă.

— Nu. Eşti furios pe mine, Livia este furioasă pe mine, întreaga lume e furioasă pe mine. Prefer să fiu singură.

— Urcă în camionetă, Kathleen.

— N-am chef să urc în afurisita ta de camionetă, Reid.

— Remarca şefei te-a deranjat, nu-i aşa?

— Ai fi putut închiria o limuzină pentru această ocazie.

— O limuzină? Prinţesa mea doreşte şi altceva? O caleașcă trasă de patru cai albi?

— Reid, am vrut să spun doar că.

— Ai vrut să spui că nu sunt suficient de bun pentru tine. Faci cum vrei. Poţi merge pe jos.

Trânti portiera şi-şi rezemă capul de geam, cu mâinile încleştate.

— Reid, de ce mi se întâmplă aşa întotdeauna?

— Adevărul este că, indiferent care sunt criteriile de pe lista ta, eu nu corespund nici unuia.

— Lista mea n-are nicio legătură cu tot ce ni se întâmplă.

— Nu mi-ai spus ce conţine lista.

— Nici tu nu mi-ai spus ce vrei, de fapt. Nu e tot atât de important?

Veni lângă ea şi o prinse de umeri.

— Sunt propriul meu stăpân şi nimeni nu mă controlează, nu mă critică şi nu mă ameninţă, aşa cum procedează sefa ta cu tine.

— Reid, n-ai dreptul să.

— Lucrez când vreau şi câştig atât cât îmi trebuie, nu mai mult. Nu-mi place să aud că nu mă ridic la înălţimea pretenţiilor tale şi să fiu dispreţuit de colegii tăi pentru că am o camionetă. Mă asculţi?

— Da, ca de altfel toată lumea pe o rază de o sută de metri.

Reid îi dădu drumul, scutură din cap şi privi în pământ.

— Fir-ar să fie, îmi pare rău că ţi-am făcut neplăceri la serviciu. Ar fi mai bine să plec până nu-ţi distrug toată viaţa.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, răspunse Kathleen cu vocea înăbuşită de plâns, întorcându-se cu spatele pentru a nu-l vedea plecând.

Kathleen plăti taxiul şi urcă încet scările. Din fericire, era ora trei dimineaţa şi n-o vedea nimeni în halul acela.

Se aşeză, extenuată, pe un fotoliu şi Sheba profită imediat de ocazie pentru a-i sări în braţe. Kathleen o mângâie cu un aer absent, încercând să se gândească. Dar nu se putea gândi decât la Reid. Nu corespundea idealului ei, dar, pe de altă parte, în comparaţie cu el, idealul ei părea tern. Trei ani în care întâlnise tot felul de bărbaţi care corespundeau criteriilor

de pe lista ei. Trei ani de eşecuri spectaculoase. Doamne, ce greu învăţa! Dac-ar trebui să facă lista acum, ar şti exact criteriile: ochi verzi; jachetă din piele neagră şi cizme; un bărbat capabil să deschidă o uşă blocată în douăsprezece secunde; un bărbat care să facă baie într-un lac glacial în luna octombrie; un bărbat care să-i înfioare trupul. Nu mai avea rost să se gândească acum. Şi-asa el nu mai voia s-o vadă niciodată şi nu-l putea învinui.

Kathleen se ridică repede şi începu să caute prin sertare până găsi lista. Se duse cu ea deasupra chiuvetei, aprinse un chibrit şi-i dădu foc, privind-o cum arde, articol cu articol, până ce flacăra ajunse la degete. Deschise robinetul şi spălă orice urmă.

Se duse apoi la culcare şi plânse până adormi.

CAPITOLUL 12

Mieunatul devenea din ce în ce mai tare şi mai ascuţit. Deşi îi era groază să se trezească, nu avu încotro: Kathleen se ridică din pat cu greu, sub povara amintirilor din seara trecută – balul; partenerul de la bal; scena din bibliotecă; scena cu Livia; arderea listei. Gemu şi-şi îngropă faţa în mâini.

Îi dădu de mâncare Shebei, apoi se aşeză fără vlagă la masa din bucătărie, încercând să-şi bea cafeaua. Ceasul arăta ora douăsprezece şi douăzeci şi unu de minute. Era important, dar nu-şi amintea de ce.

Ah, nu se poate! Spectacolul Nanettei. Cortina urma să se ridice în exact treizeci şi nouă de minute. Sări de pe scaun, îngrozită. Nanette a fost atât de bucuroasă când i-a promis că vine să asiste la spectacol, încât nu putea s-o dezamăgească.

Se repezi în dormitor, se-mbrăcă repede cu nişte blugi prăpădiţi şi un tricou cu mânecă lungă şi ieşi cu părul fluturând şi inima bătându-i cu putere. Dacă reusea să prindă autobuzul care urma să treacă în două minute şi dacă spectacolul începea cu câteva minute mai târziu, era salvată.

***

Bătăile acelea repetate erau ca nişte lovituri de ciocan pe creier. Îşi înfundă capul în pernele canapelei, sperând ca zgomotul acela să înceteze. Nu numai că nu înceta, dar devenea din ce în ce mai insistent, însoţit acum şi de o voce – o voce familiară care repeta ceva ce mintea sa încetosată recunoscu în cele din urmă ca fiind numele său.

— Reid, scumpule, trezeşte-te! E timpul să plecăm! Reid, ştiu că eşti acolo.

Reuşi să se ridice. Pe jos, lângă canapea, sticla goală de whisky Jack Daniels explica durerea înfiorătoare de cap pe care o avea. Amintirile se derulau dureros în mintea lui: Kathleen în bibliotecă; el, spunând că mai bine pleacă înainte de-ai distruge toată viaţa; ea, spunând c-ar fi cel mai bine aşa; el, oprindu-se în drum spre casă să cumpere o sticlă cu băutură; după aceea, nu-şi mai amintea nimic.

— Reid, deschide uşa!

Merse încet spre uşă, luptând împotriva valurilor de cumplită ameţeală. Lumina care invadă brusc încăperea îi înfigea pumnale în ochi. În faţa uşii, stătea mama lui îmbrăcată într-un costum pantalon care nu făcea decât să-i stimuleze durerea de cap.

— Presupun că lucrurile n-au mers cum trebuie aseară, spuse ea, observând dintr-o privire smochingul şifonat, sticla, figura lui descompusă şi palidă.

Reid clipi şi mormăi ceva în chip de încuviinţare.

— Ai fi putut măcar să te dezbraci de smoching înainte de-a te scufunda în acest hău al desperării.

Reid se îndreptă spre camera lui, ca un animal rănit care-şi căuta vizuina.

— Presupun că nu ştii cât e ceasul, continuă mama, urmându-l. Este aproape douăsprezece şi jumătate şi, dacă nu eşti gata în cinci minute, întârziem. Cafeaua te aşteaptă jos. Fă repede un duş şi.

— Gata pentru ce?

— Matineul. Ultimul spectacol cu „Romeo şi Julieta”. Grăbeşte-te!

***

Reid era în continuare chinuit de acea durere de cap devenită acum mocnită şi persistentă, stimulată de zgomotele stridente din timpul spectacolului. Cu degetele înfundate în urechi, suporta cu stoicism de dragul lui Jamie. Nu-nţelegea fascinaţia lui Romeo pentru acea Julietă: o actriţă platinată, fardată bizar şi purtând o mulţime de bijuterii. Cu toate acestea, simţea un fel de compasiune pentru bietul individ. În definitiv, dragostea face tot felul de lucruri ciudate. Gândul acesta îl alarmă. Dragoste? Era îndrăgostit? În niciun caz. Alungă gândul şi încercă să se concentreze asupra spectacolului.

Dar gândul acesta i se insinua în minte tot mai supărător. Poate din cauză că era nevoit să stea acolo, privindu-l pe Romeo făcând prostie după prostie. Auzi, să-şi riste viaţa căţărându-se pe un balcon! Oare băiatul ăla n-avea niciun pic de mândrie şi de minte? Cel puţin, s-a ales cu fata, deşi nu s-ar spune că i-a folosit prea mult.

Se rezemă de spătarul scaunului, gândindu-se ce situaţie i-ar face mai mult rău: să continue să stea în sală şi să asiste la scena dublei sinucideri sau să se strecoare afară din sală.

***

Kathleen se amestecă printre spectatorii care se îndreptau spre culise. Scena morţii o impresionase îngrozitor. Din fericire nu se fardase, pentru că nu-şi putea stăpâni lacrimile. Trebuia să-i spună lui Nanette cât de mult îi plăcuse spectacolul, după care va merge acasă, va mânca o îngheţată enormă şi va plânge toată după-amiaza. Abia după aceea se va purta ca o persoană matură; în niciun caz înainte. Merse direct la Nanette care încă mai era îmbrăcată cu costumul de scenă pătat de sânge.

— Kathleen, ai venit! Sunt impresionată! Ţi-a plăcut?

Făcu ochii mari de mirare când o văzu ştergându-şi lacrimile şi nasul. Nu pot să cred, chiar ai plâns?

— Ai fost minunată, reuşi Kathleen să spună.

Nanette o îmbrăţişă lăsându-i pete de sânge pe tricou, apoi o luă de braţ grăbită.

— Vino, vreau să ţi-i prezint şi pe ceilalţi. Martin, Romeo al meu, este un tip nemaipomenit şi Jamie, băiatul care a jucat rolul lui Mercutio este atât de simpatic. Are nişte ochi verzi înnebunitori. Vino. Hei, Jamie, ţi-o prezint pe prietena mea, Kathleen.

Kathlenn îşi şterse repede urmele de cremă de la fardul de pe faţa Nanettei şi se lăsă dusă spre un grup de actori vorbăreţi şi transpiraţi.

Zâmbetul îi îngheţă pe buze când îl văzu. Nu putea fi adevărat şi totuşi era el, Reid, care stătea în picioare în spatele actorilor, părând aproape socat s-o vadă, cu chipul palid, aproape descompus, oricum neplăcut surprins. Îşi dădu seama destul de greu că Nanette o trăgea de mânecă.

— El este Jamie, cel din rolul lui Mercutio, spuse Nanette entuziasmată, prezentându-i un tânăr slab ai cărui ochi verzi i se păruseră foarte familiari tot timpul spectacolului.

O doamnă, tot cu ochi verzi, purtând un costum portocaliu, stătea lângă el – mama lui.

— Ai fost minunat, spuse Kathleen dând mâna cu el.

— Mulţumesc.

După cum Reid continua s-o privească, îşi dădu seama în ce hal trebuia s-arate, cu tricoul pătat de sânge, cu ochii roşii de plâns şi nasul umflat, curgându-i încă.

— Tu trebuie să fii aceea, spuse Jamie plin de curiozitate.

— Cine? întrebă Nanette.

— Femeia după care e înnebunit fratele meu, explică Jamie cu voce tare întregii asistenţe. E imposibil să te mai înţelegi cu el de când a cunoscut-o.

— Jamie, te rog, nu fi lipsit de tact, interveni Angela Biggs. El e fiul meu cel mic, iar acesta soţul meu, Travis!

— Mă bucur de cunoştinţă, tună un bărbat masiv, roşu la faţă, strângându-i mâna cu putere.

— Vreau şi eu s-o văd, spuse un bărbat înalt cu părul grizonant, făcându-şi loc prin mulţime. Sunt bunicul băiatului, se prezentă el.

— Mă bucur să vă cunosc.

Bătrânul o examină îndeaproape.

— Tu eşti fata care vrea să se mărite cu un tip bogat? Reid s-a îmbătat noaptea trecută. Probabil că habar n-are ce-a spus, dar eu am auzit.

— Tată, ce nepoliticos din partea ta! spuse Angela printre dinţi.

Kathleen simţi că nu-şi mai poate înăbuşi un râs isteric. În mod ciudat, cuvintele atât de directe ale bătrânului au făcut-o să nu se mai simtă stânjenită. Nu se putea ceva mai rău, aşa că nu mai avea nimic de pierdut. Zâmbi şi-şi scutură capul.

— Nu, nu mai vreau. M-am răzgândit. Se pare că n-a mers.

— Hmm... mormăi bătrânul. Ştii să găteşti?

— Tată, te rog! sopţi Angela, desperată. Kathleen clipi, apoi îşi îndreptă spatele. Aici, cel puţin, era pe un teren sigur.

— Sigur că da, răspunse cu mândrie.

— Plăcintă?

— La treisprezece ani, am câştigat un concurs cu plăcinta mea cu cremă de lămâie şi bezea. Specialitatea mea sunt prăjiturile şi produsele de patiserie – de orice tip.

— Mă bucur să cunosc o fată care ştie să gătească, spuse bunicul cu

ochii strălucind de bucurie, strângându-i mâna cu căldură. Credeam că este o îndeletnicire de mult uitată.

— Deloc.

— Eşti şi foarte drăguţă, adăugă el, continuând s-o ţină de mână.

— Bunicule, nu mai flirta, spuse Reid, iritat.

— Nu mai fi gelos, băiete, nu-ţi stă bine, spuse bătrânul, zâmbind. Pe obraz i se formă aceeaşi gropiţă ca a lui Reid.

— Sunteţi toţi invitaţi la petrecere, spuse Nanette, rupând momentul penibil de tăcere. Angela Biggs îi luă de braţ pe bunic şi pe Travis.

— Noi plecăm. Distracţie plăcută.

— Mă bucur că te-am cunoscut, domnişoară, spuse bunicul, înainte de a ieşi.

Reid şi Kathleen rămaseră privindu-se în tăcere.

— Trebuie să plec. Trebuie să prind autobuzul, îngăimă ea, cu ochii plini de lacrimi. Se şterse cu mâneca şi se întoarse să plece.

Aproape ajunsese la uşă când el o strigă.

— Kathleen.

— Ce este? întrebă, fără să se întoarcă.

— Mă întrebam dacă. Ezită câteva clipe. Oare n-ai fi dispusă să aduci unele modificări listei tale?

— Nu mai există nicio listă, reuşi ea cu greu să articuleze. Am ars-o aseară.

— Ce-ai făcut?

— Am ars lista. A fost o idee proastă. Am încercat să mă conduc în dragoste după cum dictează raţiunea, nu sentimentele. Aşa că, am ars-o.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă, făcând un pas spre ea.

— Nu ştiu, Reid. Tu trebuie să-mi spui.

— Nu pot să fiu împreună cu tine atâta timp cât crezi că-ţi distrug viaţa. Ce s-a întâmplat cu şefa ta.

— Nu asta mă îngrijorează. Livia se va calma, sau, dacă nu, voi găsi un alt serviciu. Viaţa mea va fi cu adevărat distrusă numai dacă mă părăsesti.

— Nu te juca, gemu Reid, închizând ochii.

— Nu mă joc.

Kathleen îşi şterse din nou ochii cu mâneca şi, când lăsă mâna jos, Reid era chiar în faţa ei, făcând-o să tresară.

— Linişteste-te.

— Mărturisesc că nu pot.

— Uite, ca semn al preţuirii mele, mormăi el, oferindu-i o batistă de hârtie.

Kathleen râse, îşi şterse ochii, îşi suflă nasul, apoi îl privi în faţă.

— Te iubesc, declară ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

Se îmbrăţişară atât de strâns, încât Kathleen abia mai putea respira, apoi o sărută tandru, buzele lui căutându-le avide pe ale ei.

— Stai puţin, protestă ea brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai ţi-am spus că te iubesc.

— Grozav. Sunt extrem de fericit.

— Şi? Ce spui? Mă iubeşti şi tu sau nu?

Un zâmbet cald îi transfigură chipul.

— Dacă te iubesc? Păi. Să vedem. Nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la tine.

— La fel mi se-ntâmplă şi mie.

— Şi înnebunesc dacă te văd cu un alt bărbat.

— Cred că ai nişte colţuri care trebuie cizelate.

— Iar eu, cred că eşti cea mai frumoasă femeie de pe planetă. Şi aluniţa ta mă înnebuneşte de dorinţă. Şi vreau să mă căsătoresc cu tine.

Kathleen rămase cu gura căscată de uimire.

— Ei. Te cam grăbeşti. Nici măcar nu mi-ai spus că mă iubeşti.

— Vreau s-avem copii împreună şi să vin şi să te găsesc acasă în fiecare seară. Şi să te trezesc în fiecare dimineaţă. Şi vreau plăcinta aceea cu care te-ai lăudat. Şi, da, te iubesc.

Kathleen râse, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Copiii noştri sper că vor avea gropiţe, ca tine.

După destul de mult timp, auziră o tuse uşoară.

— Îmi pare rău că vă întrerup, se scuză portarul, dar trebuie să încui sala.

— Sigur, sigur.

Alergară până la camionetă şi se urcară.

— Mă duci acasă la tine?

— Nu cred c-aş putea suporta comentariile. Să mergem la tine.

— Mai bine. Trebuie să dau pisicii să mănânce şi. Kathleen se întrerupse în mijlocul frazei. Pipăi, îşi întoarse buzunarele pe dos...

— Incredibil.

— Ce este?

— De dimineaţă am fost într-o stare îngrozitoare: tristă, nedormită. Şi am plecat atât de grăbită ca să nu pierd autobuzul.

— Şi?

— Şi. Mi-am uitat cheile înăuntru. Abia acum îmi dau seama. Se pare că ăsta e destinul meu.

— Într-adevăr, aşa pare să fie.

— Şi nici n-am geanta la mine, aşa că nu mă poţi pune să plătesc anticipat.

— Asta nu e bine deloc, Kathleen. Şi arăţi îngrozitor cu acest tricou pătat de sânge. Eu nu-mi ofer serviciile decât femeilor respectabile.

— Hei, protestă ea, printre sărutările lui, aparenţele sunt înşelătoare. Trebuie să ai încredere în mine.

— Oricum, am o cheie de-a ta. Am păstrat-o ca amintire.

Îi prinse mâinile, privind-o în ochi.

— Vreau să ştiu sigur un lucru: sunt suficient de bun pentru tine, aşa cum sunt?

Kathleen încuviinţă din cap, gata să plângă.

— Mă iubeşti? Vrei să te căsătoreşti cu mine? încă nu mi-ai răspuns.

— Da.

— Mai tare. Nu te-aud.

— Da!

Râse şi o sărută.

— Am vrut să fiu sigur. Să mergem acasă, scumpo.

Sfârşit